

॥ श्रीरमण परविद्योपनिषत् ॥

.. Shri Ramanaparavidyopanishad ..

sanskritdocuments.org

August 2, 2016

.. Shri Ramanaparavidyopanishad ..

॥ श्रीरमण परविद्योपनिषत् ॥

Document Information

Text title : Shri Ramana Paravidya Upanishad
File name : ramaNaparavidyopanishad.itx
Category : upaniShat
Location : doc_deities_misc
Author : 'WHO' (K. Lakshmana Sarma)
Language : Sanskrit
Subject : philosophy/hinduism/religion
Transliterated by : Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com
Proofread by : Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com
Source : Ramanashrama Publication ISBN 81-8288-058-0 2nd ed. 2009
Acknowledge-Permission: Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanas-
ramam sriramanamaharshi.org
Latest update : Dec. 14, 2014
Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com
Site access : <http://sanskritdocuments.org>

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted for promotion of any website or individuals or for commercial purpose without permission.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

August 2, 2016

sanskritdocuments.org

॥ श्रीरमण परविद्योपनिषत् ॥

श्रीलक्ष्मणशर्मणा विरचिता

मङ्गलं

अहंस्वरूपेण समस्तजन्तो-

विभान्तमन्तर्विभुमप्रमेयम् ।

गुरुं गुरुणामजमादितेवं

वन्दामहे श्रीरमणं दयाब्धिम् ॥

ईश्वरो गुरुरात्मेति मूर्तिभेदविभागेन ।

व्योमवद्व्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥ १ ॥

माण्डूक्यमुष्योपनिषत्सु दृष्ट्वा

ज्ञानाभिधा या सहजात्मनिष्ठा ।

ससाधना तेन निजानुभूत्या

सन्दर्शिता सा प्रतिपाद्यतेऽत्र ॥ २ ॥

समीक्ष्य सांसारिकज्ज्वनस्य

दुःखात्मतां कामभयाश्रयत्वात् ।

द्वाभ्यां विमुक्तं गुरुमेत्य बुद्धं

विमुक्तिमार्गं प्रणिपत्य पृच्छेत् ॥ ३ ॥

ब्रूयात् स बुद्धः परमं रहस्यं

समस्तबुद्धानुभवप्रसिद्धम् ।

जानासि येत् स्वं न तवास्ति दुःखं

दुःखी भवेत्स्वं यदि वेत्सि न स्वम् ॥ ४ ॥

यतः सुषुप्तौ न तवास्ति दुःखं

त्वयीदमारोपितमेव नान्यत् ।

जिज्ञासया स्वं समवेत्य सत्यं

निजस्वरूपे सुभरूप आस्व ॥ ५ ॥

अर्थोऽयमेवं गुरुणोपदिष्टः

सारः समस्तश्रुतिशीर्षवायाम् ।

अस्योपदेशस्य हि विस्तरेण

व्याप्यैव सर्वा निगमान्तवाणी ॥ ६ ॥

ज्ञानस्वरूपं निजसत्यमेकं

स्वयम्प्रकाशं हृदि सत्यमस्ति ।

संशान्तचित्तेन हृदिस्थितिर्या
सा तस्य षोडशोऽपि विमुक्तिभावः ॥ ७ ॥

आत्मस्वरूपा हृदि भासमाना
सद्वैक्यरूपा विमला यितिश्च ।
ब्रह्माभिधानं जगतोऽभिलस्या-
ध्याधारसत्यं द्वयमेकमेव ॥ ८ ॥

आधारसत्ये विमले तु तस्मिन्
निजस्वरूपे मनसोपकल्पितम् ।
अविद्यया विश्वमभुं निमील्य
भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥ ९ ॥

निमील्य रञ्जुं बुजगः स्वयं सन्
मन्दान्धकारे सति भाति यद्वत् ।
आत्मानमेवं भुवनं निमील्य
भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥ १० ॥

अविद्ययाऽऽत्मा वपुषा मितश्च
सुभी य द्रुःभी लवपाशबद्धः ।
प्रतीयतेऽज्ञोऽपि पृथक् परस्मा-
दात्मा तु साक्षात्पर एव नान्यः ॥ ११ ॥

संसारिता स्वस्य ततो मृषैव
बुध्येत तन्निर्मनने पदे तु ।
“नह्यस्त्यविद्या मनसोऽतिरिक्ता
मनोह्यविद्या लवबन्धरूपा” ॥ १२ ॥

वीक्ष्याहिमीक्षेत यथा न रञ्जुं
विश्वं सञ्जवेश्वरमात्मरूपे ।
अविद्ययाऽऽरोपितमीक्षमाणो
न वीक्षते स्वं परमार्थसत्यम् ॥ १३ ॥

निमीलतः स्वो भवितैव ताव-
द्यावत् स्वतः सत्यमिदं विभाति ।
तथा न भायान्मनसि प्रणष्टे
नाशाय तस्मान्मनसो यतेत ॥ १४ ॥

निमीलितं स्वं मनसा तमेनं
मिथ्याप्रपञ्चप्रविकल्पनेन ।

स्वान्वेषणेनात्मनि निष्ठितः
सञ्चुन्मील्य तस्मिन्प्रविलापयेद्यः ॥ १५ ॥

मनोऽध्यविद्यामभिलं प्रपञ्चं
तेनानुभूयेत निजं स्वरूपम् ।
संसारहीनं निरुपाधिकं य
ब्रह्मात्मकं केवलमद्वितीयम् ॥ १६ ॥

भीत्याऽथवा जन्ममृतिप्रवाहात्
प्रपद्यते ये च्छरणं महेशम् ।
नश्येदविद्या कृपयैव तस्य
तदा स्थितः स्यान्नृजसत्यभावे ॥ १७ ॥

लक्ष्या परस्मै स्वनिवेदनं यत्
प्रपत्तिमेतां निगदन्ति सन्तः ।
तद्भक्तिरीशे नवधोपदिष्टा
कार्यामुमुक्षोः श्रवणादिरूपा ॥ १८ ॥

Quote - Srimad Bhagavatam
श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् ।
अर्थनं वन्दनं दास्यं सभ्यमात्मनिवेदनम् ॥

निष्ठायासा निजसत्यभावे
ज्ञानं विमुक्तिः सहजा स्थितिश्च ।
स्थितोऽयलस्तत्र पदे परस्मिन्
निरस्तमोहो भवति प्रबुद्धः ॥ १९ ॥

निष्ठां परं तामधिगत्य बुद्धो
शुवच्छरीरोऽपि विमुक्त एव ।
करोत्यहन्तां ममतां न देहे
बुद्धो ह्यतोऽसावशरीर एव ॥ २० ॥

यन्निर्भनस्कं पदमेवमुक्तं
सुभं तदात्यन्तिकमन्तहीनम् ।
सुभं समावृत्य मनः स्वयं हि
सदैव द्रुःभं विवृणोति जन्तोः ॥ २१ ॥

ऋषुः श्रुयिः सत्यवया अमानी
धीरो विरक्तश्च गुरौ सुभक्तः ।
शमादिषट्केन युतो मुमुक्षुः

स्थितिं परं तामयिराल्लभेत ॥ २२ ॥

धीरक्षणं यद्विदधाति साधु-
निर्गृह्य वृत्तीर्निजमार्गणाय ।
तदेव धीरत्वमिहोपदिष्टं
नापेक्षतेऽन्या भलु धीरताऽत्र ॥ २३ ॥

भजेत् प्रबुद्धं हि गुणं मुमुक्षुः
स्वाज्ञाननिद्रोत्थितमस्तमोहम् ।
कथं नु मर्त्यः स्वयमप्रबुद्धः
प्रबोधयेदन्यनरान्बुद्धान् ॥ २४ ॥

एशादभेदेन कृतैव बुद्धे
गुरौ सुलङ्घितेर्गदिताऽत्र साधोः ।
निर्मोहितामेत्ययिरात् तयैव
बुद्धः परस्मान्नहि कश्चिदन्यः ॥ २५ ॥

शमो दमश्चोपरतिस्तितीक्षा
श्रद्धा गुरोर्वायि समाहितत्वम् ।
विधीयते षट्कमिदं मुमुक्षोः
स्थिरं भवेद्येन मनो गवेषे ॥ २६ ॥

Quote - tr. of Maharshi's Tamil work
विश्रान्तिं जठरस्य मे न वितरस्येकां य नाडीमहो
नानश्नन् दिवसे य तिष्ठसि कदाप्येकामहो नाडिकाम् ।
नो जनासि मदीयदुःखमतुलं हे द्रुविनीत त्वया ।
साकं श्रुवनमत्र देहनिलये मे दुर्घटं सम्प्रति ॥

निजस्वरूपानुभवैकवेद्यं
तन्नेति नेतीत्युदितं पदं हि ।
वायाऽप्यनुक्तं मनसाऽमतं य
मौनोपदिष्टं गुरुणाऽऽदिमेन ॥ २७ ॥

अतीत्य यज्जगत्प्रभुभवावां-
स्तन्निष्प्रपञ्चं भवति प्रशान्तम् ।
अतस्तुरीयं पदमव्ययं तद्-
धत्येष माण्डूक्यनिर्दिष्टार्थः ॥ २८ ॥

तिस्रो ह्यवस्थाः प्रभवन्ति जगत्
स्वप्नः सुषुप्तिश्च समस्तजन्तोः ।

आधारभूता त्रितयस्य यास्य
स्वाज्ञानरूपाऽस्ति सुषुप्तिरन्या ॥ २९ ॥

अस्मिन्नवस्थात्रितये समस्त-
मन्तर्भवत्येव हि विश्वमेतत् ।
अस्मादवस्थात्रितयात् परस्ता-
दलौकिकं ह्यस्ति तुरीयसत्यम् ॥ ३० ॥

अस्वप्ननिद्रेति सुषुप्तिरुक्ता
सस्वप्ननिद्रेष्युभयं तदन्यत् ।
अनिद्रमस्वप्नकमस्तविश्वं
पदं तुरीयं हि विमुक्तिधाम ॥ ३१ ॥

सन्धौ सुषुप्तेरथ जागरस्य
चिद्रूपिणी निर्मनना स्थितिर्या ।
सा सुस्थिरा येद् भविता कथञ्चित्
सैवोच्यते मुक्तिरिति प्रबुद्धैः ॥ ३२ ॥

Quote - from Yoga Vasishtha
निद्रादौ जागरस्यान्ते यो भाव उपजयते ।
तं भावं भावयन् साक्षादक्षयानन्दमश्नुते ॥

अज्ञाननिद्रापरिभूतभावाः
पश्यन्ति दृस्वप्नमिमं प्रपञ्चम् ।
परिभ्रमन्ति त्रितयेऽत्र श्रुवा
यावन्न निद्रेयमपैति बोधात् ॥ ३३ ॥

निद्रालुरेवं सकलोऽपि जन्तु-
र्न कोऽपि जागर्ति हि श्रुवलोकं ।
तीर्णस्तिमृष्योऽज्ञतया विमुक्तो
बुद्धस्तु जागर्ति तुरीयनिष्ठः ॥ ३४ ॥

जागर्ति बुद्धो निजसत्यभावे
समेत्य निष्ठां तमसा विहीने ।
निद्राति य स्वप्नमये प्रपञ्चे
स्वाज्ञानमूढैः परिदृश्यमाने ॥ ३५ ॥

तन्नक्तमुक्तं विदुषो हि विश्वं
नक्तं तथाऽऽत्माऽविदुषो जनस्य ।
निष्कामतस्तां सहजां तुरीयां

जाग्रत्सुषुप्तिं निगदन्ति ब्रुधाः ॥ ३५ ॥

Quote - from BhagavadGita

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी
यस्यां जागर्ति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥

सञ्जगद्वाटि त्रयमस्ति येषां
तेषां तुरीयाभिधया तदुक्तम् ।
सत् तुर्यमेवासटिदं त्रयं यत्
तुर्याभिधा तस्य भवत्यसाधु ॥ ३७ ॥

स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि येष्टमानं
मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि ।
गत्वा सुषुप्तौ भवतीजसात्
भूयः प्रबोधे सृजति प्रपञ्चम् ॥ ३८ ॥

मनोऽन्ततो नश्यति नैव यावद्
भवेदवस्थात्रितयं हि तावत् ।
मनोविनाशाद्धि तुरीयनिष्ठा
यत्रान्ततः शाम्यति विश्वमेतत् ॥ ३९ ॥

ज्ञानाभिधा यद्यपि साऽऽत्मनिष्ठा
ज्ञात्राटिकेन त्रितयेन हीना ।
तत्किं विजानात्युत केन को वा
ज्ञानाभिधा स्वात्मतयैव निष्ठा ॥ ४० ॥

आत्मैव यस्मिन् भवत् समस्तं
जानाति तस्मिन् भवत् केन किं नु ।
एत्यात्मनः केवलतैव तुर्ये
सन्दर्शिताऽस्ति श्रुतिशीर्षवाया ॥ ४१ ॥

स्थानं य तद्गानिति नास्ति तस्मिन्
भेदः पदे कश्चन वास्तवो यत् ।
आत्माऽद्वितीयः परिपूर्णा ऐकः
स्थानं स्वयं स्वस्य हि सन् स ऐकः ॥ ४२ ॥

Quote - Upanishad

स्वे महिम्नि प्रतिष्ठितः । अथवा न महिम्नि ॥
द्वैतं समस्तं ऋतु नीतमन्तं
बुद्धेन तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।

अद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेने-
त्यद्वैतिनं तेन तमेव विधात् ॥ ४३ ॥

अनात्मनि स्वात्मतया प्रतीत्या
प्रतीयते द्वैतमिदं हि सद्गत् ।
अवेदविधाज्ञानविमुक्तभाव-
मद्वैतनिष्ठां निगदन्ति बुद्धाः ॥ ४४ ॥

अद्वैतमेवं न मतं यथाऽन्य-
ज्ञास्ति प्रयारो मनसो हि तत्र ।
अद्वैतमुक्तं निजसत्यभावे
निष्ठैव चिन्तारहिताऽस्तलोका ॥ ४५ ॥

शास्त्रोदितार्थाधिगमेन यस्तु
बुद्ध्वाऽद्वयत्वं मतवद्विद्यैव ।
तुष्यत्यनेनैव विनाऽनुभूतिं
नाद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेन ॥ ४६ ॥

न तेन दृश्यं प्रविलापितं हि
स्वयित्स्वरूपे परमार्थसत्ये ।
शास्त्रार्थबोधात् समवैति यः स्वं
न तस्य देहात्ममतिर्विनष्टा ॥ ४७ ॥

पश्चादिकेभ्योऽध्यविशेष एव
तस्योच्यते शङ्करदेशिकेन ।
पशुत्वमेतद् गदितं हि बुद्धै-
र्वपुर्मितं यत् स्वमवैति जन्तुः ॥ ४८ ॥

न व्येत्यतः शास्त्रविदो नरस्य
जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीतिः ।
तथा प्रतीत्या सततं विमूढः
परिभ्रमत्येव भवे यथाऽन्ये ॥ ४९ ॥

वाग्यन्त्रतुल्योऽयमुदीर्यते य
बुद्ध्वाऽपि शास्त्रार्थमशान्तयेताः ।
अपश्चितादध्यवरोऽयमुक्तो
मदादित्दोषैः परिभ्रूतभावः ॥ ५० ॥

बोधं परोक्षं तमिमं वदन्ति
परोक्ष आत्मा तु न कर्हिचित् स्यात् ।

नित्यापरोक्षस्य परोक्षबोधो
बोधो यथार्थो भविता कथं नु ॥ ५१ ॥

देहोऽहमस्मीत्यनुभूतिरूपो
भवत्यबोधः भद्रु बन्धहेतुः ।
बोधोऽहमस्मीति विनाऽनुभूतिं
कथं व्रजेन्नाशमबोध ऐषः ॥ ५२ ॥

धिया धृतोऽयं हि परोक्षबोधो
न धीप्रयारोऽस्ति तु सत्स्वरूपे ।
दैत्यं यथा पुष्यजनं वदन्ति
वदन्त्यबोधं भत बोधनाम्ना ॥ ५३ ॥

यदाऽर्कतप्तो मृगतृष्णिकायां
स्नात्वा नरस्तापविमुक्तिमेति ।
अन्नं पचेय्यत्रगताग्निना वा
परोक्षबोधेन तदाऽस्तु मुक्तिः ॥ ५४ ॥

तत्स्वानुभूत्या रहितोऽद्वयत्वं
वाया वदन् द्वैतिसमान ऐव ।
न गच्छतो वाङ्मनसे हि तुर्यं
तत्र स्थितस्यास्ति मतं न किञ्चित् ॥ ५५ ॥

अद्वैतिनः स्वान् गणयन्त आहु-
र्जगन्मृषा द्रुःभमयं जडं य ।
अतोऽन्यथैवेत्यपरे वदन्ति
इदे तु सर्वेऽपि समा भवन्ति ॥ ५६ ॥

विश्वं परो ज्व एति त्रिरूपं
विभाति सत्यं परमेकमेव ।
ज्ञानं भवेनैव तु वा ए ऐष
ज्ञानं त्वहङ्कारविनाश ऐव ॥ ५७ ॥

निजस्वरूपानुभवे विने खं
मताग्रहेण प्रवदन्ति वादान् ।
अस्तीति नास्तीत्यपि रूच्यरूपी-
त्येकं द्विधा नोभयथेत्यनन्तान् ॥ ५८ ॥

भवत्यनन्ताः भद्रु तर्कवादाः
क्वचित्प्रतिष्ठां न हि याति तर्कः ।

अलौकिकोऽसौ भलु तुर्यनिष्ठा
ज्ञेया कथं तर्कधिया भवेत् सा ॥ ५८ ॥
मतं न किञ्चिद्विद्वेषोऽस्ति यस्मात्
सञ्जेत वादेषु कदाऽपि नासौ ।
सर्वं मतं सम्मतमेव तस्य
मतिं न कस्याप्युत चालयेत् सः ॥ ५० ॥
द्वेषं विनाऽन्येषु मतेषु तस्मा-
द्विहाय वादानपि शान्तयेताः ।
यतेत साधुः स्वमतोक्तरीत्या
मोक्षेच्छया साधनतत्परः सन् ॥ ५१ ॥
द्वैताद्वयत्वे भवतो मते द्वे
सत्यं य मिथ्या वदतां प्रपञ्चम् ।
वादावुभौ यापि विहाय शक्यो
लब्धुं स्वरूपानुभवो मुमुक्षोः ॥ ५२ ॥
अद्भुतमिश्रं सुभमन्तहीनं
वाञ्छन्ति सर्वे भलु जन्तवोऽपि ।
सुभं स्वभावो हि समस्तजन्तो-
स्तादृक्सुभं क्वेति हि चिन्तनीयम् ॥ ५३ ॥
कस्मिन् पदे तत् सुभमस्त्यनन्तं
लभ्यं य तत् केन य साधनेन ।
द्वयं तदेतद् भगवान् मुमुक्षो-
रत्यन्तवैराग्यवतो ब्रवीति ॥ ५४ ॥
प्रिया सुषुप्तिर्हि समस्तजन्तोः
प्रियत्वहेतुः सुभरूपताऽस्याः ।
सुभाय तस्यां विषया न सन्ति
किं मूलकं स्यान्न सुभं सुषुप्तेः ॥ ५५ ॥
सुषुप्तिपुर्ये भवतः समाने
द्वयोर्मनो नास्ति हि नापि विश्वम् ।
आत्मा द्वयोरस्ति तु नित्यसत्यः
स एव मूलं ह्युभयो सुभस्य ॥ ५६ ॥
अनित्यमल्पं य सुभं सुषुप्तौ
मनोऽस्ति तस्यां भलु बीजभावे ।

तुर्ये प्रपूर्णे सुभमस्त्यनन्त-
 मानन्दसंज्ञं श्रुतिषु प्रसिद्धम् ॥ ५७ ॥
 तस्यैव मात्रां भलु श्रुवलोके
 लब्ध्वा रमन्तेऽभिलजन्तवोऽपि ।
 न स्याददीदं तु सुभस्य मूलं
 लोके क्षणार्धं भूत को नु श्रुवेत् ॥ ५८ ॥
 प्रेष्ठः समस्तस्य ततस्तुरीये
 विराजमानः सुभरूपकः स्वः ।
 प्रेष्ठा य तस्मादभिलस्य जन्तो-
 निष्ठा तुरीयैव न काचिदन्या ॥ ५९ ॥
 तुर्यं पदं नित्यसुभस्य धामे-
 त्येवं प्रबुद्धाद्विदितेऽथ साधोः ।
 एतो विरक्तस्य तुरीयलिप्सो-
 र्जगद्विचारेण इलं किमस्ति ॥ ७० ॥
 सन् वाऽन्यथा वा भवतु प्रपञ्चो
 लब्धव्यमत्रास्ति किमस्य साधोः ।
 सत् तुर्यमद्वैतमुतान्यथा वा-
 ऽध्यास्तां तदेवेप्सितमस्य नान्यत् ॥ ७१ ॥
 किमद्वयं सत् किमुनेति ब्रुद्धुं
 शक्ये हि तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।
 शक्नोति कस्तत्त्वमदो निब्रुद्धुं
 भ्राम्यन्नवस्थान्त्रितये विभुग्धः ॥ ७२ ॥
 क्षेपो हि लोभ्नां निकरस्य युक्तः
 क्षुरापनीतस्य विना परीक्षाम् ।
 तुच्छस्य तद्ब्रह्मजगतीऽस्य दानं
 यर्या विना युज्यत येव साधोः ॥ ७३ ॥
 हेयं प्रपञ्चं स विहाय तूर्ण-
 मन्तर्मुभत्वेन यतेत सिद्ध्यै ।
 अन्तर्मुभत्वेन हि साधनं स्याद्
 विश्वं तदर्थं ननु हेयमेव ॥ ७४ ॥
 परं तु वैराग्यभलेन हीना
 जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीत्या ।

न साधतेऽन्तर्भुभतां भजन्ते
तेषामपेक्ष्यो हि विचार ऐषः ॥ ७५ ॥

येते विचारेण गुडुक्तरीत्या
जगन्न सत्यं स्वत एत्यवेत्य ।
तथैव बुद्ध्याऽप्यनुसन्धाना
अन्तर्भुभत्वं शनकैर्भजेयुः ॥ ७६ ॥

या लौकिकेनानुभवेन यथा
स्वबुद्धिशक्त्याऽपि वृथैव सा स्यात् ।
बुद्धं श्रयित्वैव गुडुं तु कुर्यात्
तद्विष्टरीत्यैव जगद्विचारम् ॥ ७७ ॥

अज्ञानमूलोऽनुभवो हि सर्वः
सांसारिकः स्वप्नसमोऽज्ञपुंसाम् ।
मृषैव सर्वोऽयमतो मुमुक्षो-
र्न हि प्रमाणं सदसद्विवेके ॥ ७८ ॥

बुद्धानुभूतिर्हि परं प्रमाणं
साधोस्तुरीयस्य पदस्य लिप्सोः ।
स येव तत्त्वं जगतोऽप्यवैति
बोधात् तुरीयस्य सतः परस्य ॥ ७९ ॥

निजानुभूतिं य वदन् स बुद्धः
सन्दर्शयिष्यत्यमलाश्च युक्तीः ।
प्रश्नाननन्तांस्तु बुधो न कुर्यात्
साधोर्न शङ्कास्पदमाप्तवाक्यम् ॥ ८० ॥

Quote - BhagavadGita
संशयात्मा विनश्यति
न संशयानां भविता विरामो
यावन्न तुर्ये स्थितिमेति बोधात् ।
अन्तोऽस्ति तत्रैव हि संशयाना-
मात्यन्तिकः संशयितुर्विनाशात् ॥ ८१ ॥

Quote - Upanishad
बिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥
तर्कोऽप्रतिष्ठो हि ततो मुमुक्षुः

सद्योऽन्ततस्तर्कमतिं विहाय ।
श्रद्धां समालम्ब्य गुरोर्वचस्य
तद्विष्टमार्गेषु यतेत सिद्ध्यै ॥ ८२ ॥
उदेति शङ्का यद्वि कस्य सेति
पृथग् स्वतत्त्वस्य गवेषणेन ।
लभेत निष्ठां यद्वि तुर्यभावे
शङ्का य तद्गानुभयं य नश्येत् ॥ ८३ ॥
बुद्धो गुरुर्वक्ति जगन्मृषात्वं
सहेतुर्कं स्वानुभवानुग्रहम् ।
सत्योपदेशं तमिमं मुमुक्षुः
सच्छ्रद्धयाऽऽलम्ब्य यतेत सिद्ध्यै ॥ ८४ ॥
शुभे श्वरौ विश्वमिति त्रिगुणं
जगत् समस्तं य तुरीयसत्ये ।
अध्यस्तमेवात्मनि मानसेने-
त्यज्ञानकार्यं भूत सर्वमेतत् ॥ ८५ ॥
सत्येवमज्ञानमिदं यदा तु
स्वज्ञानभास भजते विनाशम् ।
कार्यं तदीयं य सहैव नश्येत्
तमो यथाऽर्कप्रभया प्रभाते ॥ ८६ ॥
भातीहमज्ञानतमोविलासे
न भाति सुज्ञानमहाप्रकाशे ।
सत्येद्विदं भाति कुतो न तुर्ये
सत्यात्मनश्चित्प्रभया प्रदीप्ते ॥ ८७ ॥
शिष्ये त यत् स्वानुभवे तुरीये
सत्यं तर्ह्येवान्यदसत्यमेव ।
सत्यत्वमिच्छ्यात्वविभाग्येष
बुद्धोपदेशैर्भवति स्फुटो नः ॥ ८८ ॥
यतोऽज्ञतायामनुभूयमानं
तस्मादसद् द्वैतमिदं निरुक्तम् ।
अज्ञाननाशादनुभूयमाना
सत्या भवत्यद्वयताऽऽत्मनस्तु ॥ ८९ ॥
पदे परस्मिन् भुवने विनष्टे

यय्येन्मयः स्वो लसति स्वभासा ।
शान्तः स येवाद्रय ऐककः स-
द्धित्यस्मदायार्यनिर्गुपितार्थः ॥ ८० ॥

स्वप्नः प्रबोधे निधनं प्रयाती-
त्यतो हि मिथ्येत्यवगम्यतेऽसौ ।
जगत्प्रपञ्चोऽपि तथाऽऽत्मभावे
विनश्यतीत्यस्य मृषात्वसिद्धिः ॥ ८१ ॥

पराङ्मुखास्तुर्यपदस्य लाभाद्
वाटांस्तु मुग्धाः प्रवदन्त्यनन्तान् ।
तज्जन्यशङ्काः शमयन्ति बुद्धा
मुद्घेद्यथा तैर्न मुमुक्षुलोकः ॥ ८२ ॥

आत्मा शरीरं स्वयमेव येषां
सोऽयं शरीरी भविता य येषाम् ।
नोक्तं हि तान् प्रत्यनृतत्वमस्य
तेषां भवेद्विश्वमिदं सदैव ॥ ८३ ॥

जुवेश्वरौ विश्वमिति त्रयस्य
मिथ्यात्वमुक्तं ह्यविभक्तमेव ।
त्रिष्वेककं सत्यमवैति यस्तु
द्वयं तदन्यथ्य सदैव तस्मै ॥ ८४ ॥

मुमुक्षुपुंसामुपदिश्यते तु
समानमेव त्रितयं मृषेति ।
ग्राह्यं तथैवेह यथोपदिष्टं
विमुक्तिमिच्छद्भिरबोधनाशात् ॥ ८५ ॥

ग्राह्यः समगोऽप्युपदेश येष
त्याज्योऽथवा बुद्धिमता समग्रम् ।
कः कुक्कुटीं कल्पयितुं समर्थः
पाकाय यार्धं प्रसवाय यार्धम् ॥ ८६ ॥

कुतो नु विश्वं सदिति प्रतीत-
मितीदमादौ परिशीलनीयम् ।
प्रपञ्चसत्ताप्रतिपादनस्य
भारोऽस्ति तद्वक्तृशिरस्थ येव ॥ ८७ ॥

यद्वीक्ष्यते विश्वमतोऽज्ञलोकः

सद्येव विश्वं मनुते हि सर्वः ।
नैतत् प्रमाणं व्यभियारदोषा-
न्मरीचिकारञ्जुभुजङ्गमादौ ॥ ९८ ॥
यथा प्रतीतं भुवनं सद्येवे-
त्येतन्न सिद्धं भवतीक्षणेन ।
किमप्यधिष्ठानसदस्ति यस्मि-
न्नितं विभातीत्यनुमेयमत्र ॥ ९९ ॥
यद्यद्यथा भाति न तत् तथेति
वैज्ञानिकैरेव निरूपितं हि ।
द्रव्यं सुनीरन्ध्रमिव प्रतीतं
याकाशकल्पं गदितं यतस्तैः ॥ १०० ॥
जानात्यधिष्ठानसदस्य यस्तु
तुरीयभावे समुपेत्य निष्ठाम् ।
बुद्धः स येव प्रभवेल्लि वक्तुं
किमस्य तत्त्वं भवतीति नान्यः ॥ १०१ ॥
बहिर्भुजत्वे सति को नु विद्याद्
यथावदात्मानमुत प्रपञ्चम् ।
अन्तर्भुजत्वेन तु बोधदृष्ट्या
जानाति तत्त्वं ह्युभयोश्च बुद्धः ॥ १०२ ॥
कथं नु मां ज्ञास्यसि तत्त्वतस्त्वं
ज्ञातुं स्वमात्मानमुतासमर्थः ।
छत्यज्ञमर्त्यं हसति प्रपञ्च
छत्येवमूये भगवान् गुरुर्नः ॥ १०३ ॥
आविद्यकत्वाञ्जगदीक्षणास्य
वाटं निराधारमिमं प्रदर्श्य ।
जगन्मृषात्वं प्रकटीकरोति
स्फुटं गुरुर्नो भगवान् प्रबुद्धः ॥ १०४ ॥
शरीरमेवात्मतयाऽवगम्य
तत् सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।
प्रत्येति सत्यं सकलं हि रूपं
सर्वोऽपि जन्तुः परिदृश्यमानम् ॥ १०५ ॥
रूपाणि सर्वाणि मृचैव तस्मा-

ज्ञ तानि सत्यानि हि ब्रुङ्गपुंसः ।
यदस्ति सत्यं तदङ्गमेव
न ऋषि किञ्चित् परमार्थं दृष्ट्या ॥ १०५ ॥
दृष्ट्यैकया पश्यति ऋषिणं स्वं
सङ्गपङ्कं विश्वमुताज्ञमर्त्यः ।
सा दृष्टिरज्ञानमयीति हेतोः
प्रमाणाहीनैव हि विश्वसत्ता ॥ १०७ ॥
वपुःप्रपञ्चाविति दृश्यमेकं
वीक्षाऽप्यवीक्षाऽप्युभयोः सहैव ।
विनाऽऽत्मनो ऋपमिदं शरीरं
किं न्वीक्षते कश्चन विश्वमेतत् ॥ १०८ ॥
स्वाप्नं प्रपञ्चं वपुषा विहीनाः
पश्याम षट्येवमुदीर्यते येत् ।
तिसृष्ववस्थास्वपि यास्ति देहः
कदाऽप्यदेही न भवेद्धि जिवः ॥ १०९ ॥
देहास्त्रयः सन्ति हि सर्वजन्तोः
स्थूलोऽपि सूक्ष्मोऽपि च कारणात्मा ।
मनोमयः सूक्ष्म उदीर्यते या-
प्युक्तस्त्यविद्यैव च कारणाभ्यः ॥ ११० ॥
उक्तं शरीरत्रितयं यदेतत्
तत् पञ्चकोशात्मकमुच्यते च ।
मध्यं त्रयं सूक्ष्मशरीरमुक्तं
कोशोऽन्तिमः कारणादेह उक्तः ॥ १११ ॥
यावन्न बोधात् त्रितयं विनश्येत्
स्याद् देहवानेव हि जिवनामा ।
तुरीयभावे ह्यशरीरताऽस्ति
सहैव यस्मिंस्त्रितयं विनश्येत् ॥ ११२ ॥
स्वाविद्यया कल्पयन्तेऽन्यदेहं
स्वप्ने मनोऽन्यद् भुवनं स्वयं हि ।
स्वाप्नेन देहेन सहैव सुप्तः
स्वाप्नं जगत् पश्यति न त्वङ्गपः ॥ ११३ ॥
देहं च विश्वं च समीक्षते हि

नेत्रेषु देहावयवेन सर्वः ।
 कथं प्रमाणं भवितेयमीक्षा
 विश्वस्य सत्यत्वविचारणोऽस्मिन् ॥ ११४ ॥
 दृक् स्याद्यथा तादृशमेव दृश्यं
 दृगाश्रयोऽयं भलु दृश्यत्वावः ।
 दृक् येत् सृपाऽस्ति तथैव दृश्यं
 दृक् येदृपाऽस्ति न रूपावीक्षा ॥ ११५ ॥
 भात्यज्ञतायां भलु सर्वजन्तोः
 प्रपञ्च आत्मा द्वितयं सृपम् ।
 अज्ञाननाशे द्वयमध्यरूप-
 मनन्त आत्मैव हि दृक् तदानीम् ॥ ११६ ॥
 ज्ञानेक्षया ह्यात्मनि रूपाहीने
 यात्येकतां विश्वमिदं सञ्चलम् ।
 द्रष्टाऽपि दृश्यं भवतो न यस्यां
 तां ज्ञानवीक्षां निगदन्ति ब्रुवाः ॥ ११७ ॥
 यिद्रूप आत्मैव हि निष्प्रपञ्च
 ऐकः पदे स्वे परिशिष्ट आस्ते ।
 जन्मादिषड्भावविकारहीनः
 स एव तस्माद् गदितः स्वतः सन् ॥ ११८ ॥
 अनन्तदृङ्नाम निगद्यतेऽसौ
 परः स आत्मा परिपूर्णा ऐकः ।
 न तस्य दृक्त्वं तु यथार्थतोऽस्ति
 सत्यात्मनो दृश्यविवर्जितत्वात् ॥ ११९ ॥
 अचित्स्वरूपत्वनिवारणाय
 कृतो दृगित्यत्र पदप्रयोगः ।
 ज्ञानस्वरूपत्वमुताद्यत्वं
 तस्यैव मुक्ते भगवत्तमेन ॥ १२० ॥
 अरूपिणः स्वस्य सृपतां हि
 मत्वेक्षते विश्वमिदं सृपम् ।
 अविद्ययाऽध्यस्तमिदं समस्तं
 ह्यात्मन्यरूपे परसत्यनन्ते ॥ १२१ ॥
 अनामकेऽरूपिणि चित्स्वरूपे

तस्मिन्नविद्यापरिकल्पितानि ।
नामानि रूपाणि विभान्ति सद्भूत
स्वं रूपाणि पश्यत एव पुंसः ॥ १२२ ॥

आविद्यकत्वं जगदीक्षणास्य
विस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टम् ।
एवं निरस्ता जगतोऽस्य सत्ता
दिष्टाऽऽत्मनः केवलताऽपि सत्या ॥ १२३ ॥

स्थिरीकरोत्यर्थमिमं गुरुर्नो
मनोमयत्वं जगती निरूप्य ।
ततो मृषात्वं मनसोऽहमश्च
मूलाज्ञताया अपि योपदिश्य ॥ १२४ ॥

शब्दादिका ये विषयास्त एव
रूपं हि विश्वस्य न किञ्चिदन्यत् ।
प्रतीतयस्ते मनसो हि सर्वे
तद्विश्वमेतन्मन एव नान्यत् ॥ १२५ ॥

यद्यस्ति विश्वं मनसो विभिन्न-
मभानमेतस्य कुतः सुषुप्तौ ।
यिद्रूप आत्माऽस्ति हि तत्र सत्यो
यदीयभासा मनसो मनस्त्वम् ॥ १२६ ॥

Quote - Vivekachudamani
यदि सत्यं भवेद्विश्वं सुषुप्तौपलभ्यताम् ।
यन्नोपलभ्यते किञ्चिदतोऽसत् स्वप्नवन्मृषा ॥

यदा मनश्चेष्टितमस्ति पुंसां
तदैव विश्वं भद्रु भाति तेषाम् ।
मनोमयं विश्वमिदं हि तस्मात्
स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ॥ १२७ ॥

यथैव जागृज्जगद्देवमेव
स्वाप्नं स्वकाले प्रतिभाति सद्भूतम् ।
जागृत्प्रपञ्चो व्यवहारयोग्यो
यद्भूतं तथा स्वाप्नं उत स्वकाले ॥ १२८ ॥

स्वाप्नं यथा दृश्यमभिन्नमेव
यित्ताद् भवेत् स्वप्नदृशो नरस्य ।

दृश्यं तथा जागृति वीक्षकस्य
चित्ताद् भवेत् सर्वमभिन्नमेव ॥ १२८ ॥

मनोमयत्वे जागतः सुसिद्धे
सिद्धं मृषात्वं भवतीति लीताः ।
बहिःस्थितत्वं जागतोऽज्ञमर्त्या
अनेकधा साधयितुं यतन्ते ॥ १३० ॥

जगन्मृषात्वं गदितं तु ब्रुहैः
स्वान्वेषणात् तुर्यपदस्य लिप्सोः ।
नान्यान् प्रतीहं ह्युपदिष्टमस्ति
ततो वृथैवेह तदीयवादाः ॥ १३१ ॥

स्वाप्नस्य विश्वस्य मृषात्मकत्वं
स्वप्ने न शक्नोति हि कोऽपि ब्रुहम् ।
तथैव जागृद् भुवनं मृषेति
शक्नोति ब्रुह्ं न हि जागरेऽस्मिन् ॥ १३२ ॥

न दोषहीनं भवति प्रमाणं
बहिःस्थितत्वे जागतोऽस्य किञ्चित् ।
साध्यं स्वपक्षं भूत सिद्धवत्तु
कृत्यैव वादांस्त एव वदन्ति ॥ १३३ ॥

अन्तर्हि शब्दादिकबोधजन्म
बहिस्तु तत्कारणमस्ति विश्वम् ।
छत्युच्यते येद् वद सन् कथं स्या-
दन्तर्बहिश्चेति विभाग्येषः ॥ १३४ ॥

लोकैऽनुभूतः सकलो विभागो
देहाश्रयेणैव हि भाति सद्रत् ।
देहस्य सत्तां प्रति न प्रमाणं
पृथङ् किमप्यस्ति समर्पितं तैः ॥ १३५ ॥

अल्पं मनो विश्वमिदं विशालं
स्थादन्तरेतन्मनसः कथं नु ।
छत्येष वादोऽप्युत मुग्धतैव
विशालमुक्तं मन एव ब्रुहैः ॥ १३६ ॥

आकाशतश्चापि बृहन्मनो हि
तस्मिन् हि भादीनि भवन्ति पञ्च ।

यिन्निश्चला ब्रह्म यला मनश्चे-
त्येवं मनो ब्रह्ममयं निरुक्तम् ॥ १३७ ॥
सुप्तौ तवासीत् किमिदं न वेति
शङ्कास्ति येत् पृथग् नरानसुप्तान् ।
आसीदविच्छिन्नतथैव विश्व-
मित्येव तेषामवगच्छ वाया ॥ १३८ ॥
अेवं स्वपक्षं भूत सिद्धवत्तु
कृत्वैव वादोऽयमुदीर्यतेऽज्ञैः ।
अन्तर्भवन्त्येव हि तेऽप्यसुप्ता
नराः प्रपञ्चेऽत्र विचार्यमाणे ॥ १३९ ॥
वीक्षामहे तान् मनुजानसुप्तान्
वयं प्रबुध्यैव हि नैव सुप्तौ ।
असुप्तपुंसां न हि सत्यतायाः
किञ्चित् प्रमाणं पृथगस्ति दत्तम् ॥ १४० ॥
ते याप्यसुप्ता मनसैव विश्वं
जानन्ति नो तेन विना कदाऽपि ।
सर्वस्य तन्मानसमेव विश्वं
स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्वत् ॥ १४१ ॥
भात्येकरूपं हि जगद् ब्रह्मना-
मित्युच्यते यास्य बहिःस्थितत्वम् ।
नवीक्षकाणां ब्रह्मता यथार्थे-
त्युक्तैष वादो गुरुणा निरस्तः ॥ १४२ ॥
अनेकतैषा मनसा कृतैव
स्वप्ने यथा जागरितेऽप्यबोधात् ।
नानेकता भाति हि वीक्षकानां
सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ॥ १४३ ॥
मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि
स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
स्वसृष्टमेवेति मनो न वेत्ति
स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्वत् ॥ १४४ ॥
यथेप्सितं स्रष्टुमशक्तमेव
मनोऽवशं सत् सृजति प्रपञ्चम् ।

अतो हि विश्वं सटिति प्रतीत्या
 भ्रान्तं भृशं संसरति स्वयं य ॥ १४५ ॥
 मनोरथे नाटकवीक्षणे य
 तथा कथासंश्रवणेऽपि यित्तम् ।
 प्रत्येति सत्यं सकलं स्वसृष्ट-
 मेष स्वभावो मनसो हि नित्यः ॥ १४६ ॥
 दृष्टेर्न सृष्टिः पृथगस्ति कायिद्
 दृष्टिश्च सृष्टिर्द्रव्यमेकमेव ।
 दृष्टेर्विरामो निधनं हि नान्य-
 न्नश्येद्धि विश्वं निजतत्त्वबोधात् ॥ १४७ ॥
 सिद्धे प्रपञ्चस्य मनोमयत्वे
 सय्येन्मनः सन् भविता प्रपञ्चः ।
 असन् प्रपञ्चोऽपि मनस्त्वसय्येत्
 ततो विचार्या मनसोऽथ सत्ता ॥ १४८ ॥
 कैर्लक्षणैः स्यात् सदसद्विवेक
 छत्यत्र पूर्वं परिशीलनीयम् ।
 सल्लक्षणं लौकिकसम्मतं यत्
 तन्न प्रमाणं भलु सद्वियारे ॥ १४९ ॥
 कीरो यथा शाल्मलिभूरुहस्य
 लुब्धः झले वञ्चित एव याति ।
 एवं स्वयं वञ्चयतः स्वमेव
 मतं प्रमाणं भविता कथं नु ॥ १५० ॥
 धीरिन्द्रियाण्यप्युत मानसं य
 भवन्त्यविद्यापरियारकाणि ।
 अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि
 नैवोपकुर्वन्ति विचारणेऽस्मिन् ॥ १५१ ॥
 सल्लक्षणं लौकिकसम्मतं यत्
 तदेतदाविद्यकमित्यसाधु ।
 साधोः प्रमाणं गदितो हि भुङ्क्तेः
 सत्यत्वमिथ्यत्वविभाग एव ॥ १५२ ॥
 भासा स्वया यद्विलसत्यजसं
 विना विकारं य लयोदयाभ्याम् ।

तदेव सत्यं हि ततोऽन्यथा तु
सर्वं मृषैवेति वदन्ति ब्रुहाः ॥ १५३ ॥
कदाऽप्यसत्यस्य भवेन्न सत्ता
भवेदसत्ता न सतः कदाऽपि ।
छत्येवमूये सदसद्विवेकं
गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं हि ॥ १५४ ॥
आद्यन्तयोर्भावविवर्जितं यन्-
मध्येऽपि तद् भावविहीनमेव ।
यद्देशकालप्रमितं विभाति
तत्सत्यताधीर्भूतं मुग्धतैव ॥ १५५ ॥
सत्योपमानं गदितं सुवर्णं
मिथ्योपमानानि विभूषणानि ।
सत्यं सुवर्णं रुच्यकान्यपेक्ष्य
विनश्चरत्वाद्वयकानि मिथ्या ॥ १५६ ॥
सुवर्णमासन् रुच्यकानि पूर्वं
तदेव मध्येऽपि तदेव यान्ते ।
असन्ति सत्ये विलसन्ति सद्गतं
स्वर्णं यथा सन्ति विभूषणानि ॥ १५७ ॥
रीत्याऽनया विश्वमिदं मनश्च
द्रयं य मिथ्यैव परीक्षमाणे ।
छत्येवमर्थो भगवत्तमेन
दिष्टो यथा तत्कम उच्यतेऽत्र ॥ १५८ ॥
भास्यं जगद् भासकमस्य येतो
लयोदयौ द्वे भजतः सहैव ।
न भात्यविच्छिन्नतया द्रयं ये-
त्यतो द्रयं यापि मृषेति विद्यात् ॥ १५९ ॥
भवेत् तु यद्यद् विरलप्रकाशं
तत्तज्जडत्वेन परप्रकाश्यम् ।
जडस्य सर्वस्य य भासकं यत्
स्वयम्प्रभं तद्धि चित्तिस्वभावम् ॥ १६० ॥
स्वतत्त्वबोधादहमादिनाशे
यच्छिष्यते शान्तपदे परस्मिन् ।

सत्यं तदन्यन्नमिलं मृषेति
 जनीमहेऽस्मद् गुडुटेववाग्भिः ॥ १५१ ॥
मनोऽपि मिथ्या यद्वि शून्यतैव
 प्राप्ता सुषुप्तौ न हि किञ्चिदस्ति ।
ये वादमेवं समुदाहरन्ति
 स्वानेव तेऽज्ञा भूत विस्मरन्ति ॥ १५२ ॥
शून्यत्वमेतद्विदितं कथं नु
 नैवास्य साक्षी यद्वि कश्चिदस्ति ।
निस्साक्षिका नैव हि शून्यतेय-
 मतो न शून्यत्वमिदं यथार्थम् ॥ १५३ ॥
शून्यत्ववाटो भगवत्तमेन
 निस्संशयं ह्यस्ति निरस्त अेवम् ।
नास्माकमत्रास्ति हि काऽपि शङ्का
 तुर्येऽस्ति शिष्टः भलु सत्य आत्मा ॥ १५४ ॥
आत्मा स्वयञ्ज्योतिरहंस्वरूपो
 भाति स्वभासा हृदि सर्वजन्तोः ।
सर्वोऽध्यतः स्वं समवैति सन्तं
 नास्मीति को न्वस्ति वदन्ब्रूलोके ॥ १५५ ॥
मन्ये ततोऽस्मीत्यनुमीयते तु
 वृत्त्या धियः कैश्चन नैजसत्ता ।
अमी गजं यान्तमुपेक्ष्य मन्दाः
 पदानि वीक्ष्य प्रतियन्ति पश्चात् ॥ १५६ ॥
सर्वानुभूताऽस्ति हि नैजसत्ता
 सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ।
सुषुप्तं मया सुप्तमिति ब्रुवाणः
 सुषुप्तं य प्रकटीकरोति ॥ १५७ ॥
अन्यानुभूतस्मरणं कुतः स्यात्
 स्वेनानुभूतं हि सुषुप्तं सुषुप्तेः ।
अन्योऽहमन्यः पुरुषः सुषुप्तेः
 पूर्वं य आसीदिति को नु वक्ति ॥ १५८ ॥
लयोदयाभ्यां रहिते हि तस्मिन्
 मनः सविश्वं लयमेति सुप्तौ ।

उटेति तस्माच्च पुनः प्रबोधे
शून्यत्ववाद्येऽयमतो मृषैव ॥ १६८ ॥

आधारसद्वस्तु विना कथं नु
विश्वं मनश्चेत्युभयं यत्नयात् ।
रञ्जुं विना कोन्विह वीक्षतेऽर्हि
शुक्तिं विना पश्यति को नु रौप्यम् ॥ १७० ॥

अस्तित्वमाने भुवनस्य यच्छ-
दस्येव सत् किञ्चन चित्स्वरूपम् ।
नो येत् कथं धीरुदित्यान्मृषेद-
मस्तीति भातीत्यपि लौकिकानाम् ॥ १७१ ॥

तद्वास्यमेव द्वितयं यत्तस्मात्
स्वयम्प्रभं तच्च्येतिरूपमेव ।
नात्मस्वरूपात् पृथगस्ति सत्यं
स्वयम्प्रभं किञ्चन कुत्रचिद्वा ॥ १७२ ॥

बोधोद्ये स्वात्मनि भासमाने
नार्कन्दुनक्षत्रगण्ण विभाज्ति ।
तस्यैव भासा भद्रु भाज्ति तानि
बहिर्भुभस्याज्ञानस्य लोके ॥ १७३ ॥

यिता यथा भाति जगत् समस्तं
भासाऽपि यस्या मनसो मनस्त्वम् ।
सैवात्मरूपं भवतीति हेतो-
रात्मास्तितायां न हि काऽपि शङ्का ॥ १७४ ॥

अस्मीति बोधं न रुण्णद्ध्यविद्या
बोधोऽहमस्मीति तु बोधमेव ।
स्वं वेत्ति सन्तं भद्रु सर्वं येव
विहाय वैज्ञानिकवाद्यमुग्धान् ॥ १७५ ॥

नित्योऽव्ययः सन्ततमानकः स्वः
सर्वास्ववस्थास्वपि सत्य आस्ते ।
तस्मिन्नधिष्ठानसति ह्यशेष-
मारोपितं विश्वमिदं विभाति ॥ १७६ ॥

पूर्णस्य तस्यैव चिदात्मकस्य
सत्यस्य सत्तामुपशुष्य सद्वत् ।

समानसं विश्वमिदं विभाति
स्वाविद्यया मोहितमानसानाम् ॥ १७७ ॥

ब्रह्मैककं सत् सकलस्य जन्तोः
स्वयं सदैवाहमहन्तयाऽन्तः ।
भात्यात्मरूपेण नि नान्य आत्मे-
त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ १७८ ॥

यैतन्यमस्मीति मदीयरूप-
मिति श्रुता मोससनामकेन ।
या देववाणी प्रथिताऽस्ति तस्या
भावोऽयमेवेत्यपि सोऽयमूये ॥ १७९ ॥

विज्ञाय सत्यात्मतया तमेव
ब्रह्मात्मकं तुर्यपदे लसन्तम् ।
लब्ध्वेव कामानभिलान् सहैव
सदैव तृप्ता हि लसन्ति भुक्ता ॥ १८० ॥

सैषा विशुद्धा यितिरात्मरूपा
स्वाज्ञस्य विश्वाकृतिका हि भाति ।
सत्यात्मनीत्थं विपरीतबुद्धि-
निश्चस्वरूपानवबोधमूला ॥ १८१ ॥

आविद्यकं विश्वमिदं सदैव
समावृणोत्येव हि तत्स्वरूपम् ।
धीरिन्द्रियास्थप्युत मानसं य
भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ॥ १८२ ॥

अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि
प्रत्यक्षमैतिह्यमुतानुमानम् ।
प्रतारणायैव भवन्ति जन्तो-
र्नैवोपकुर्वन्ति हि बोधलब्धयै ॥ १८३ ॥

अतः किमाश्चर्यमिदं यदज्ञा
मत्वा स्वतः सत्यमिमं प्रपञ्चम् ।
संसारिणं य प्रतिपद्यन्ति पूर्णं
शिवं सदात्मानमसङ्गमेकम् ॥ १८४ ॥

निरुक्तमेवं जगतो मृषात्वं
नैकोपमानेन सुबोधमस्ति ।

अतः स्फुटीकर्तुमिदं मुमुक्षो-
स्ति सो गुरुर्वक्त्युपमाः क्रमेण ॥ १८५ ॥
भ्रमः प्रपन्नस्य सदात्मरूपे
रञ्ज्वां यथाऽहेरिति दर्शितेऽर्थे ।
उक्तोपमाया विषमत्वबुद्ध्य
शिष्यस्य शङ्का समुदेति काचित् ॥ १८६ ॥
सर्पभ्रमः शाम्यति रञ्जुबोधा-
न्नेवं जगद् भ्रान्तिरपेति साधोः ।
श्रुत्याऽपि युक्त्या विदितेऽपि तत्त्वे
पूर्वं यथा दृश्यत एव विश्वम् ॥ १८७ ॥
जगद्भ्रमो नैति परोक्षबोधा-
न्निरास्पदेयं भद्रु तेन शङ्का ।
तथाऽपि सन्देहनिवारणाय
गुरुर्द्वितीयामुपमां ब्रवीति ॥ १८८ ॥
भूयोऽपि वीक्षा मृगतृष्णिकाया
अस्त्येव तत्त्वे विदितेऽपि तस्याः ।
एवं निरस्तेऽपि य संशयेऽस्मि-
न्नुदेति भूयोऽपि य संशयोऽत्र ॥ १८९ ॥
कार्योपयोगीनि हि जागतानि
वस्तूनि नैवं तु मरीचिकाभ्यः ।
अत्रोच्यते स्वप्नसमीक्षितानि
कार्योपयोगीनि तथाऽपि मिथ्या ॥ १९० ॥
कार्योपयोगीन्यपि तद्धदेव
मिथ्यैव वस्तून्यपि जागतानि ।
स्वप्नो ह्ययं जागरिताभिधानः
स्वाज्ञाननिद्रावशगस्य जन्तोः ॥ १९१ ॥
निद्रेयमज्ञानमयी न यावद्
व्यपैति साधोरपरोक्षबोधात् ।
स्वप्नोऽनुवर्तेत हि जागराभ्यो
यस्मिञ्जगत्सत्यवदेव भाति ॥ १९२ ॥
ज्ञेयं हि सत्यत्वमबाधितत्वं
बाध्यत्वमेवात्र मृषात्वलिङ्गम् ।

आत्मैव सन्नित्यमबाधितत्वा-
न्मृषा जगद् बाध्यतयाऽऽत्मबोधे ॥ १८३ ॥

आत्मन्यधिष्ठानसति ह्यशेष-
मारोपितं विश्वमिदं विभाति ।
अतो न विश्वं नरशृङ्गतुल्यं
सत्यं स्वतो नेत्युपदिश्यते तु ॥ १८४ ॥

भेदैरनन्तैः प्रविभक्तमेव
प्रतीयते विश्वमिदं हि सर्वम् ।
भेदा धमे यापि भवन्ति मिथ्ये-
त्यर्थं गुरुर्नो विशदीकरोति ॥ १८५ ॥

भेदं यं श्वेत्स्वरयोस्तथाऽन्यान्
प्रत्येति भेदान् मन एव सर्वान् ।
भेदप्रतीतिर्मनसो हि धर्मो
भावेऽमनस्के न हि सन्ति भेदाः ॥ १८६ ॥

मनः प्रतीत्यामकमेव तस्मा-
दज्ञानुभूतं भूतं भेदजतम् ।
सर्वप्रतीतेर्मनसस्तु मूलं
भवत्यनात्मात्मभिदाप्रतीतिः ॥ १८७ ॥

सैषा शरीरोऽहमिति प्रतीतिः
संसारवृक्षस्य निदानभूता ।
प्रतीतिरेषा गटिताज्ञतैवे-
त्याविद्यका एव समस्तभेदाः ॥ १८८ ॥

शुवाभिधानं मन एव भेदा-
नविद्यया कल्पयतीक्षते य ।
सुषुप्तिभावेऽपि तुरीयभावे
श्वेत्स्वराद्या न हि सन्ति भेदाः ॥ १८९ ॥

द्रव्यानि सर्वाण्यपि यं त्रिपुट्यो
भवन्त्यसत्यान्यत एव हेतोः ।
सत्यात्मभावे न हि सन्ति तानि
न बाध्यते तुर्यपदस्थ ऐतैः ॥ २०० ॥

अन्तर्बहिर्जन्ममृती समष्टि-
र्व्यष्टिर्जगत्सृष्टिलयौ तमो भाः ।

आत्माऽप्यनात्माऽप्युत बन्धमुक्ती
ज्ञाताज्ञते श्रुव उतेश्वरश्च ॥ २०१ ॥

स्वेच्छा य दैवं य सुभं य द्रुःभं
दोषा गुणाश्चाप्युत पुष्यपापे ।
एत्याद्यहङ्कारनिदानकत्वात्
स्वप्नोपमं वक्ति गुरुः समस्तम् ॥ २०२ ॥

ज्ञाताऽपि तज्ज्ञेयमनात्मसञ्ज्ञं
ज्ञानं तथा वैषयिकं तदीयम् ।
समस्तमेवं त्रिपुटिप्रकारं
याविद्यकं स्वप्नसमं निरुक्तम् ॥ २०३ ॥

आत्मन्यविद्यापरिकल्पितौ द्वौ
श्रुवेश्वराभ्यौ भवतो न भिन्नौ ।
उपाधिसम्बन्धधिया भिद्येयं
प्रतीयते सत्यवदज्ञतायाम् ॥ २०४ ॥

एशस्य माया गदिताऽस्त्युपाधि-
र्जीवस्य तूपाधिरब्धो ध एव ।
मायाऽस्त्यधीना परमस्य तस्य
श्रुवस्त्वविद्यापरतन्त्र एव ॥ २०५ ॥

मायाऽप्यविद्या गदिते तु शास्त्रे
श्रुवेशयोर्भेदनिरूपणाय ।
मिथ्यैव भेदोऽयमब्धोधमूल-
स्तथाऽपि सत्यो व्यवहारदृष्ट्या ॥ २०६ ॥

द्वैतं भवेत् सत्यवदेव तावद्
यावन्न श्रुवत्वमपैति बोधात् ।
अतो भवेत् सत्यवदेव पुंसां
भेदो ह्ययं यद्ब्रह्मिहान्यभेदाः ॥ २०७ ॥

विश्वं परो श्रुव एति त्रयस्य
मृषात्वमुक्तं ह्यविभक्तमेव ।
न कुक्कुटी कल्पयितुं हि शक्या
पाकाय यार्धं प्रसवाय यार्धम् ॥ २०८ ॥

स्वं देहिनं याप्युत श्रुवभूतं
यो मन्यतेऽज्ञातनिजस्वरूपः ।

आत्मैव तस्मै भजतीशभावं
 तमेव भक्त्या स भजेद्विमुक्त्यै ॥ २०८ ॥
 सत्यां विदित्वाऽद्वयतां धियैव
 लब्धुं स्वरूपानुभवं त्वशक्तः ।
 कुर्यात् प्रयत्नं भवबन्धमुक्त्यै
 भक्त्या परस्मिन्नपि य प्रपत्त्या ॥ २१० ॥
 धीरस्य पुंसो निजमार्गेषां य
 बीरोः प्रपत्तिः पुत्रुषे परस्मिन् ।
 द्वावेव मार्गौ गदितौ मुमुक्षो-
 रन्तर्भवन्त्यत्र समस्तमार्गाः ॥ २११ ॥
 अन्वेषयाहङ्कृतिमूलमन्त-
 र्नाशाय तामर्पय वा परस्मै ।
 मार्गो द्विधैवं भगवत्तमेन
 मुमुक्षुपुंसां रमणेन दिष्टः ॥ २१२ ॥
 अद्वैतिनं स्वं गणयन्नधीरो
 भक्तिं परस्मिन्नवरां य मत्वा ।
 वृथैव श्रुवत्यभजन् य ईशं
 मुग्धः स मर्त्यो मलिनन्तरङ्गः ॥ २१३ ॥
 रूपे यथा रञ्जुनिबद्धकुम्भो
 भक्तो भवेऽस्मिन् भविता तथैव ।
 रञ्जुं विना रूपनिमज्जकुम्भो
 यथा तथा भक्तिविहीनमर्त्यः ॥ २१४ ॥
 य आसुरीं सम्पदमाश्रयन्ते
 न भक्तिरयथा भविता हे तेषाम् ।
 दैवीमतः सम्पदमाश्रितः सन्
 भक्तिं परस्मिन् विदधीत साधुः ॥ २१५ ॥
 लोकप्रसिद्धा परमस्य पुंसः
 कृपेति शक्तिर्भवति त्रिरूपा ।
 ईशस्वरूपा गुरुरूपिणी य
 सत्यात्मरूपा य तुरीयभावे ॥ २१६ ॥
 कृपा तु सेयं स्थितिरेव तस्य
 परस्य सत्यात्मतया हृदन्तः ।

कृपा स्वरूपं हि परस्य तस्य
कृपां विना नास्ति हि तस्य सत्ता ॥ २१७ ॥

सदैव जागर्ति कृपा परस्य
कालो न क्रोड्यस्ति यदा न सा स्यात् ।
श्रवत्यहन्ता तु नरस्य याव-
दपेक्षते सा पुरुषस्य यत्नम् ॥ २१८ ॥

त्यजेन्न कश्चित् कुरुषा परस्य
सर्वान् नयेत् सा हि विमुक्तिमेव ।
मुख्यन्त अेके त्वयिरेषा बन्धा-
दन्ये तु कालेन यिरेषा श्रुवाः ॥ २१९ ॥

मन्येत भक्तः स्वयमेव भक्त्या
परं भजामीति न तद्यथार्थम् ।
धावन्तमज्ञं भवकाननेऽस्मिन्
परो हि गृह्णात्यनुधाव्य मुग्धम् ॥ २२० ॥

दयालुरेवं हि पुमान् परोऽसौ
स्वमेव यद्यच्छति भक्तिभाजम् ।
नाशेऽहमस्तत्कृपया हि साधु-
स्तस्मिन्न भेदेन लभेत निष्णाम् ॥ २२१ ॥

कान्तायलोऽसौ हि विकृष्य श्रवान्
कृत्वाऽयलांस्तानपि भक्षयित्वा ।
स्वस्मिन् पदे नित्यसुभे परस्मिन्
प्रेम्णा सदा रक्षति तुर्यभावे ॥ २२२ ॥

यथाऽर्णवोत्थाम्बुदवृष्टिजाता
भूयोऽर्णवं याति नदी स्वयोनिम् ।
भ्रान्त्वा यथा भे सुयिरं य पक्षी
विश्रान्तिमाप्नोत्यवनिं निवृत्य ॥ २२३ ॥

अेवं परस्माद्गृहितोऽपि श्रुवो
भ्रान्त्वा भवेऽस्मिन् सुयिरं कदायित् ।
यथा प्रवृत्तो विनिवृत्य भूयः
सङ्गच्छते तं पुरुषं स्वयोनिम् ॥ २२४ ॥

भक्तिः परस्मिन् द्विविधोऽपदिष्टा
यित्तस्य पुंसः परिरपाकभेदात् ।

आदौ तु कीशार्भकरीतिभक्तिः
 पश्चाद्यमार्जारकिशोरभक्तिः ॥ २२५ ॥
 अब्यस्य कीशार्भकभक्तिमेव
 भवेष्वनेकेषु कथञ्चिदन्ते ।
 क्षीणो त्वहङ्कारबले नितान्तं
 भक्तिं बिडालार्भकवत् करोति ॥ २२६ ॥
 मार्जारडिम्भोपमभक्तिरेव
 प्रपत्तिरप्यात्मनिवेदनं य ।
 सेयं विशुद्धा मनसः प्रसादात्
 कालेन बोधेन भवेत् समाना ॥ २२७ ॥
 पुंसः परस्मै स्वनिवेदनं तु
 पुंसा भवेत् तेन कृतं यथार्थम् ।
 जानाति यः स्वं निजमार्गणेने-
 त्युक्ताऽस्ति वाणी भगवत्तमेन ॥ २२८ ॥
 पृथक्त्वमत्याऽप्यपृथक्त्वमत्याऽ-
 ध्येवं य भक्तिर्गदित्ता द्विगुणा ।
 असंस्कृतानां प्रथमोपदिष्टा
 सुसंस्कृतानामितरा प्रशस्ता ॥ २२९ ॥
 तमात्मभूतं पृथगेव मत्वा
 रुपेऽपि नाभ्नाऽपि य तं प्रपूज्य ।
 बुद्धिप्रसादात् परमं य धाम
 कालेन यात्येव न तत्र शङ्का ॥ २३० ॥
 नाभ्नाऽपि रुपेण विहीनमीशं
 नाभ्नाऽपि रुपे भजते नरश्चेत् ।
 स नामरुपोद्धवबन्धमुक्तिं
 भजेदिति श्रीरमणोपदेशः ॥ २३१ ॥
 यामेव निष्ठां लभते मुमुक्षु-
 र्ध्यानादरुपस्य सतः परस्य ।
 लभेत तामेव हि द्वैवसम्प-
 द्युक्तः सरूपं तमुपास्य भक्त्या ॥ २३२ ॥
 भजेत् तमेकं पुरुषं यथेष्टं
 केनापि नाभ्ना क्वचनापि रुपे ।

परस्य रुपेषु न तारतम्यं
वीक्षेत धीमान् परिशुद्धयेताः ॥ २३३ ॥
ऐकैव मूर्तिर्बिम्बिते त्रिधा सा
सामान्यमेषां प्रथमावरत्वम् ।
एवं स्फुटं मूर्तिर्बिम्बितात्त्व-
मूये कवीन्द्रः किल कालिदासः ॥ २३४ ॥
सर्वोत्तमं रूपममुष्य बुद्धः
स्वस्मान्न यस्तं समवैति बिम्बम् ।
परात्मशक्तेः कद्रुणाभिधाया
रूपं द्वितीयं हि गुरुः प्रबुद्धः ॥ २३५ ॥
अहं स्वयं बुद्ध एति ब्रवीति
गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं यत् ।
एशादभिन्नं गणयेत् प्रबुद्धं
शास्त्रोदितं तत्त्वममुष्य ज्ञानम् ॥ २३६ ॥
अभ्यर्थयेदात्मविदं मुमुक्षु-
रित्यस्ति वाणी श्रुतिमस्तकेषु ।
मन्वीत येद् बिम्बममुं परस्मात्
सा धीर्मुमुक्षोः प्रतिहन्ति मार्गम् ॥ २३७ ॥
देवं त्वनात्मानमुपासते ये
ते सामरस्येन भवन्ति हीनाः ।
यिरेषु कालेन मतिप्रसादा-
दपैति केषाञ्चन दोष एषः ॥ २३८ ॥
यथा मतं स्वेन परस्य रूपं
रूपं तदेवेक्षितुमीहतेऽसौ ।
कदाचिदीक्षेत य रूपमेवं
वीक्षा त्वनित्येयमतो मृषैव ॥ २३९ ॥
स एव साक्षात् पुरुषः परः सन्
स्वतः पृथक् तं गणयन्नभोधात् ।
भक्त्या तदीक्षां यतते य लब्धु-
मितोऽन्यदाश्चर्यतरं किमस्ति ॥ २४० ॥
रूपेक्षणं रूपविवर्जितस्य
कथं भवेत् तस्य यथार्थवीक्षा ।

तस्यात्मनोऽनात्मवटीक्षणं य
 सत्येक्षणं तस्य भवेत् कथं नु ॥ २४१ ॥
 रूपं समस्तं य मनोमयं य-
 दन्तर्भवेद् द्रष्टरि दृश्यरूपम् ।
 द्रष्टुः स्वरूपं हि गवेषणीयं
 तदेव तत्त्वं हि परस्य पुंसः ॥ २४२ ॥
 द्रष्टुः स्वरूपं य उपेक्ष्य देवं
 स्वतोऽन्यवत् पश्यति लक्तियोगात् ।
 स वीक्षते मानसरूपमेवे-
 त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २४३ ॥
 द्रष्टुः स्वरूपस्य गवेषणेन
 द्रष्टुर्विनाशात् परिशिष्यते यत् ।
 तदेकमेव स्वयमात्मरूपं
 रूपं य सत्यं परमस्य पुंसः ॥ २४४ ॥
 ज्वालिधं यत्र मनो निगीर्णं
 तेनान्नवधाति तदात्मभावम् ।
 सैवात्मवीक्षाऽपि परस्य वीक्षे-
 त्येषा गुरोः श्रीरमणस्य वाणी ॥ २४५ ॥
 उपासनं स्वात्मतयैव तस्य
 श्रुतेर्वयोर्भिविहितं मुमुक्षोः ।
 मत्वा स्वतोऽन्यं तमुपासते ये
 श्रुतिः पशुस्तान् भत वक्ति पुंसः ॥ २४६ ॥
 हित्वाऽऽत्मदेवं भजते स्वतोऽन्यं
 य अेष हस्तस्थितकौस्तुभं सः ।
 अपास्य रत्नं विचिनोति किञ्चि-
 दित्येवमूये भगवान् वसिष्ठः ॥ २४७ ॥
 वपुष्यहन्तैव हि पापमाद्यं
 निरूपितं यद् भगवत्तमेन ।
 पापाद्मुष्माद्गुदिता परस्य
 स्वतोऽन्यताधीरपि पापमेव ॥ २४८ ॥
 पूर्णत्वमुक्तं श्रुतिभिः परस्य
 सत्यं भवत्यात्मतयैव तस्य ।
 तत्पूर्णताया भत भङ्ग एव

पृथक्त्वमत्या क्रियते हि मूढैः ॥ २४८ ॥
अलेहमत्या रयिता तु भक्ति-
स्तत्पूर्णाङ्गीकरणस्य रीतिः ।
सुभक्तिमेतामतिपावनीं य
ब्रूते मुमुक्षोर्भगवान् गुरुर्नः ॥ २५० ॥
प्रदीपमादाय तमोऽनुधावन्
नरो यथा तद्गुणपासकोऽपि ।
पृथक्त्वयोपास्य परं न याती-
त्येवं य दृष्टं भगवत्तमेन ॥ २५१ ॥
भिदाहमन्तारयितां मृषेति
बुद्ध्वा भजत्यात्मतया यदीशम् ।
अतो मुमुक्षोरनयैव भक्त्या
सिद्ध्येदहन्तानिधनं जवेन ॥ २५२ ॥
स्वतोऽन्यमीशं भत मन्यते यो
मृषैव तेनात्मसमर्पणं हि ।
मृषैव योलेषु यथा विवाहे
स्यान्नारिकेलस्य झलस्य दानम् ॥ २५३ ॥
अनात्मतायां परमस्य पुंसः
प्रेष्ठेतरत्वं भत तस्य सिद्धम् ।
आत्मैव हि प्रेष्ठ इति प्रसिद्धः
श्रुत्याऽनुभूत्याऽपि हि सर्वजन्तोः ॥ २५४ ॥
परं प्रपद्येत विहाय धर्मा-
नारोपितानात्मनि श्रवताधान् ।
अवोचदेवं भगवान् गुरुर्नो
गीतान्तिमश्लोकनिगूढमर्थम् ॥ २५५ ॥
पुंसे परस्मै स्वनिवेदनं यत्
सा भक्तियोगस्य परा हि निष्ठा ।
क्षीणे त्वहङ्कारभले तदेतद्
विशुद्धचित्तेन भवेत् तु साध्यम् ॥ २५६ ॥
लघ्वी यथा कान्तशिला महत्या
विभिन्नकोट्याश्रयणात् तथैव ।
श्रवोऽल्पको मस्तकपादयोगा-

दैक्यं भजेत् तेन परेण पुंसा ॥ २५७ ॥
 छष्टं यथा ते भवतात् तथैव
 सर्वात्मनाऽहं त्वदधीन एव ।
 एवं धिया तिष्ठति यः सदैव
 तेनार्पणं स्वस्थ भवेद्यथार्थम् ॥ २५८ ॥
 भूभारवोढा स छति प्रपन्न-
 स्तस्मिन् भरं न्यस्य भजेत् प्रशान्तिम् ।
 वहन् स्वयं गोपुरधारिभिर्भ्यो
 यथा तथा स्यात् परिहासपात्रम् ॥ २५९ ॥
 याने यथा स्वीयभरं निवेश्य
 करोति यात्रामुपविश्य तत्र ।
 एवं परस्मिन् स्वभरं निवेश्य
 समापयेत् स्वामिह लोकयात्राम् ॥ २६० ॥
 यथा निजां देहकुटुम्बयिन्तां
 त्यजेद्धरं न्यस्य ब्रुधः परस्मिन् ।
 त्यजेत्तथा लोकहितार्थयिन्तां
 तस्मिन् समस्तं य भरं निवेश्य ॥ २६१ ॥
 अनिष्टमिष्टं य सुभं य दुःभं
 कालोपनीतं सहमान एव ।
 शोकं मुहं याप्यभजन् सुभक्तः
 कालं नयेत् तत्परवाधियैव ॥ २६२ ॥
 यदा निगीर्णा कृपया परस्य
 नश्येदहन्ता सहजात्मभावे ।
 निवेदनं स्वस्थ तदा परस्मै
 सत्यं य पूर्णं य भवेद्धि साधोः ॥ २६३ ॥
 गणेशमूर्तेर्गुणनिर्मितस्य
 यथाऽंशमादाय निवेदनं स्यात् ।
 तथा परस्मै स्वनिवेदनं स्यात्
 स्वो नाम तस्मान्न हि कश्चिदन्यः ॥ २६४ ॥
 आत्मा स्वयं यत् परमः स एव
 निवेदनं केन कथं य कस्मै ।
 येनाहमा भेदमवैति तस्मात्

तन्नाश येवात्मनिवेदनं हि ॥ २५५ ॥
पुंसे परस्मै यद्विदित्ससि स्व-
मन्विष्य पूर्वं स्वमवेहि साक्षात् ।
येवं स्वदानं कृतमेव तस्मा
छत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २५६ ॥
अहङ्कृतेरेव नितान्तहानं
नमस्कृतेस्तत्त्वमुदीर्यते य ।
ज्ञानं प्रपत्तिश्च नमस्कृतिश्चे-
त्येतत् त्रयं तत्त्वत एकमेव ॥ २५७ ॥
यथा न वीक्षाविषयः परात्मा
बोधस्य तद्वद्विषयो न सोऽयम् ।
अगोचरत्वान्मनसः परस्य
विद्यान्मनस्तं ह्ययथावदेव ॥ २५८ ॥
चिद्रूप आत्मैव हि सन् परो य-
ज्ञैवास्ति चित् कायन तद्विभिन्ना ।
ज्ञाता न तस्यास्ति हि कश्चिदन्यो
ज्ञानस्य नासौ विषयो हि तस्मात् ॥ २५९ ॥
यैतन्यदीप्तिर्भनसो भवेद्या
तस्या निदानं स हि सत्य आत्मा ।
अतो विभिन्नं भविता न तस्मात्
किञ्चिन्मनोनामकमत्र सत्यम् ॥ २६० ॥
यैतन्यमात्माकृतिर्कं हृदन्त-
र्भासा स्वया भास्करवद्विभाति ।
भासाऽऽत्मनस्तस्य शशाङ्कवत्तु
जडं मनश्चेतनवद्विभाति ॥ २६१ ॥
चित्तिस्वभावं न मनोऽस्ति यस्मात्
ततो मनो याति लयं सुषुप्तौ ।
चित्तिस्वभावः भ्रलु सत्य आत्मा
न यात्यसौ तेन लयं कदाऽपि ॥ २६२ ॥
निमीलयत्येव मनो हि नित्यं
स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि तत्स्वरूपम् ।
लीनं सुषुप्तौ य मृतं तुरीये

मनो विबुध्येत कथं तमेकम् ॥ २७३ ॥
स्वमूलमन्विष्य मनः परस्मिन्
यात्येकतां यत् सहजात्मभावे ।
स येव सत्यः परमस्य बोध
धृत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २७४ ॥
मिन्नौ भवेतां न हि तत्त्वदृष्ट्या
शुवैश्वरी द्वाविति निश्चयेन ।
भक्त्याऽथवा स्वात्मगवेषयोगात्
तस्मिन्नभेदेन लभेत निष्काम् ॥ २७५ ॥
ज्ञानाज्ञते भिन्नपदेऽज्ञते द्वे
सांसारिके स्वाज्ञानानुभूते ।
द्वाभ्यां विमुक्तो भवति प्रबुद्धो
द्वन्द्वं भूषेहं भलु यद्वदन्यत् ॥ २७६ ॥
उभेऽपि यैते भवतः सहैव
नैकं विनाऽन्येन भवेत् कदाऽपि ।
स्वाज्ञानमूलं द्वयमित्यतश्चा-
प्यज्ञानमेव द्वितयं समानम् ॥ २७७ ॥
ज्ञानृस्वरूपावगतिं विनैव
ज्ञानुं स्वतोऽन्यद्यतते हि सर्वः ।
अज्ञानजं ज्ञानमिदं हि तस्मा-
दज्ञानमेवेति गुणपदेशः ॥ २७८ ॥
ज्ञाताऽहमस्मीत्युदियाद्य अेष
तदीयतत्त्वावगतिं विनैव ।
यद्यद्विजानाति धियेन्द्रियैर्वा
तत्तद्विजानात्यथावदेव ॥ २७९ ॥
अविद्यमानं भूत विश्वमेतत्
सद्ब्रह्मिजानाति हि बोधहीनः ।
अलौकिकं यापि निजं स्वरूपं
जानाति लोके भूत शुवभूतम् ॥ २८० ॥
धीरिन्द्रियाष्यप्यपि मानसं य
भवन्त्यविद्यापरियारकाणि ।
अतः प्रमाणाणि हि लौकिकानि

सम्भोहनायैव भवन्ति जन्तोः ॥ २८१ ॥
ज्ञाताज्ञते द्वे भवतोऽनुभूते
येनाहमा तस्य कुतो नु जन्म ।
एति स्वतत्त्वस्य गवेषणेन
नष्टेऽहमाभ्ये द्वितयं य नश्येत् ॥ २८२ ॥
ज्ञानं यथार्थं त्वहमो विनाशो
निजस्वरूपे सहजा स्थितिर्हि ।
शिष्टे न तस्यां भवतोऽज्ञते द्वे
सांसारिके द्वैतविवर्जितायाम् ॥ २८३ ॥
तां ज्ञाननिष्ठां निगदन्ति बुद्धा
ज्ञानाज्ञते द्वे भवतो न यस्याम् ।
निष्ठा परा सा विदुषो हि यस्यां
नास्ति स्वतोऽन्यत्र्येदयित्स्वरूपम् ॥ २८४ ॥
अपङ्कितः पङ्कित आत्मविद्य
त्रयोऽपि याज्ञा हि समानमेव ।
अज्ञस्तृतीयोऽपि यतो न तस्य
स्वस्मात् पृथक्किञ्चन वेद्यमस्ति ॥ २८५ ॥
निष्ठां गतोऽसौ निजधाम्नि सत्ये
वन्द्यः समस्तैर्मनुजैः सुरैश्च ।
पुंसः परस्मादपृथक्कृतयाऽसौ
मुमुक्षुपुंसां भजनीय एव ॥ २८६ ॥
अज्ञानमन्तं भजतां तुरीये
नश्येत् कुतो ज्ञानमुतेति केयित् ।
पृथ्गन्यबोधोऽत्मकतामबुद्ध्वा
ज्ञानाभिधस्यास्य हि लौकिकस्य ॥ २८७ ॥
नैवास्ति बोध्यं न य कोऽपि बोद्धा
न यास्ति बोधोऽपि तुरीयभावे ।
द्वन्द्वानि यद्वन्न भवन्ति तुर्ये
तथा त्रिपुट्योऽपि न तत्र सन्ति ॥ २८८ ॥
अकः स आत्मैव हि तुर्यभावे
ज्ञानाज्ञताभ्यां रहितश्चकास्ति ।
ज्ञानस्वरूपः स्वयमव्ययो य-
च्छून्यं कथं तत् परमं पदं स्यात् ॥ २८९ ॥

यैतन्यभासा निश्चयैव तस्मिन्
 भात्यात्मरूपं शिवमद्वितीयम् ।
 न भासकं तस्य न तेन भास्यं
 सत्यं किमप्यस्ति तुरीयभावे ॥ २८० ॥
 नोदिति नाप्यस्तमुदिति तस्य
 यैतन्यदीप्तिः सततैकरूपा ।
 आदाय तस्यैव त्रिदंशलेशं
 प्रतीयते येतनवन्मनो हि ॥ २८१ ॥
 मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं
 बिभ्यत्यमुष्मादविवेकिनो ये ।
 वाञ्छन्ति ते नित्यसुभाय गन्तुं
 लोकान्तरं दिव्यमबुद्धशिष्याः ॥ २८२ ॥
 लोको यथाऽयं भविता मृषैव
 तथैव लोका अनृताः परे य ।
 आत्मैव लोकः भलु बुद्धपुंसः
 स एव तस्माद् गदितः स्वयं सन् ॥ २८३ ॥
 किं नो धनेन प्रजयाऽपि येषां
 आत्मैव लोको भवतीति बुद्धाः ।
 नापि प्रवृत्तिं न य वा निवृत्तिं
 वाञ्छन्ति संशान्तसमस्तकामाः ॥ २८४ ॥
 अकः स बोधात्मक एव सत्यो
 बोधः प्रपञ्चाकृतिरज्ञतैव ।
 बोधात् प्रपञ्चाकृतिकात् प्रपञ्चो
 भिन्नो यतो नास्त्यत एव मिथ्या ॥ २८५ ॥
 अज्ञानमेतत् तमसा समानं
 न शक्यमस्तीति तु वक्तुमेतत् ।
 तमो न यद्वत् सहते प्रकाश-
 मज्ञानमेवं सहते न बोधम् ॥ २८६ ॥
 प्रतीयतेऽज्ञानमिदं परस्मिन्
 प्रपञ्चरूपं सद्विवाङ्गमर्थैः ।
 सत्ये सुवर्षे दुयकान्यसन्ति

सद्वत् प्रतीतानि यथा भवन्ति ॥ २९७ ॥
सत्यं सुवर्णं रुयकान्यसन्ती-
त्येतत् कथं स्यादिति येद् गुरोर्नः ।
दार्ष्टान्तिकं विश्वमिदं मृषेति
सन्दर्शनायात्र पदप्रयोगः ॥ २९८ ॥
दार्ष्टान्तिकस्य स्फुटबोधनाय
सर्वोऽपि दृष्टान्त उदीर्यते यत् ।
विवक्षितार्थावगतिर्यथा स्यात्
तथैव दृष्टान्तनिवेदनानि ॥ २९९ ॥
सुवर्णमासन् रुयकानि पूर्वं
तदेव मध्येऽपि तदेव यान्ते ।
सत्यं सुवर्णं रुयकान्यपेक्ष्य
विनश्चरत्वाद्वयकानि मिथ्या ॥ ३०० ॥
अनित्यतैवात्र मृषात्वलिङ्गं
सत्यत्वमुक्तं भलु नित्यतैव ।
अतोऽज्ञता तज्जमिदं य विश्वं
रज्ज्वामहिर्यद्द्रष्टव्यमेव ॥ ३०१ ॥
पटे प्रकाशेन युते यथा वा
मृषैव चित्रास्थयले यलन्ति ।
तद्रज्जगच्चित्रततिश्च सेय-
मायाति संयाति मृषैव सत्ये ॥ ३०२ ॥
द्रष्टा यलच्चित्रततेविभिन्नो
द्रष्टा जगच्चित्रततावभिन्नः ।
विशेष अयं जगतोऽस्ति यस्मात्
सद्रष्टकस्यास्य मृषात्वसिद्धिः ॥ ३०३ ॥
यथा यलच्चित्रततेविरामे
पटप्रकाशोऽस्ति विशुद्ध अयम् ।
मृषा जगच्चित्रततेविरामे
शिष्येत शुद्धा चित्तिरात्मरूपा ॥ ३०४ ॥
प्रतिक्षणं नूतनमेव चित्रं
वीक्ष्यापि सर्वं मनुते यथैकम् ।
तथैकमज्ञो मनुते हि वीक्ष्य

प्रतिक्षणं नूतनमेव विश्वम् ॥ ३०५ ॥
 आधारवस्त्रेऽपि तदीयभासा
 यथा यलख्ये त्रततिर्विभाति ।
 अेवं प्रपञ्चोऽपि सदात्मरूपे
 तदीयसंवित्प्रभवैव भाति ॥ ३०६ ॥
 आत्मा स्वतः सन्नत अेव हेतो-
 नैव स्वतः सत्यमिदं हि विश्वम् ।
 विज्ञेयमेवं जगतो मृषात्वं
 सत्ताऽऽत्मनश्चापि यिदात्मकस्य ॥ ३०७ ॥
 देशेन कालेन विभक्तमेव
 स्वप्ने मनो जागरिते समानम् ।
 अवैति देहादिसमस्तदृश्य-
 मतो विचार्याऽस्त्यनयोश्च सत्ता ॥ ३०८ ॥
 त्रयं मनोमात्रमिदं प्रदिष्टं
 देशोऽपि कालोऽपि निमित्तयोगः ।
 पाश्चात्यदेशीयविपश्चिताऽस्ति
 कान्ताभिधानेन सुयुक्तित्वादैः ॥ ३०९ ॥
 सर्वानुभूत्याऽपि सुषुप्तिभावे
 बुद्धानुभूत्याऽपि तुरीयभावे ।
 मृषात्वमेतत् प्रकटीकरोति
 स्फुटं मुमुक्षोर्भगवान् गुरुर्नः ॥ ३१० ॥
 सुषुप्तिभावे मनसि प्रलीने
 तुरीयभावे मनसि प्रणष्टे ।
 न कोऽपि ज्ञानाति हि देशकालौ
 मनोमयं तद्वदितयं हि तस्मात् ॥ ३११ ॥
 मनः सविश्वं सृजति द्वयं य
 स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
 ताभ्यां विना वेत्ति मनो न किञ्चि-
 देष स्वभावो मनसो हि नित्यः ॥ ३१२ ॥
 देहोऽहमित्यज्ञतवैव मर्त्यो
 देशेऽपि कालेऽस्यहमित्यवैति ।
 देशे लवामो न हि नापि काले

દેહા વયં ચેદ્ભયોર્ભવેમ ॥ ૩૧૩ ॥

દેહા વયં નો ન ચ દેહિનો વા
જીવા વયં નૈવ કદાઽપ્યભૂમ ।
અસ્માસુ તૌ દ્વૌ મનસોપક્લૃપ્તૌ
હ્યવિદ્યયા ચદ્રદિદં સમસ્તમ્ ॥ ૩૧૪ ॥

મનોઽહમો જન્મભુવં વિમુગ્ધ
લભેત શાન્તિં યદિ તુર્યભાવે ।
તદા નિગીર્યેત સદાત્મનૈવ
સહાહમા તદ્વિતયં સવિશ્વમ્ ॥ ૩૧૫ ॥

માયામયં કારણકાર્યરૂપં
સદૈશકાલં બત વિશ્વમેતત્ ।
ન વિક્રિયામેતિ કદાચિદાત્મા
દેશેન કાલેન નિમિત્તતો વા ॥ ૩૧૬ ॥

સદૈકધૈવાચ્યુત એક આત્મા
કાલાતિગો દેશવિવર્જિતશ્ચ ।
પૂર્ણઃ પ્રબુદ્ધૈરનુભૂયતે યત્
સ એવ સત્યો ન તુ કિચ્ચિદન્યત્ ॥ ૩૧૭ ॥

ભૂતોઽપિ ભાવી ચ ભવન્નિતીમે
કાલસ્ય ભેદા અપિ નૈવ સત્યાઃ ।
ભૂતોઽપિ ભાવી ભવદાશ્રયૌ ચ
ભવન્ સ્વકાલે ભવતો હ્યુભૌ ચ ॥ ૩૧૮ ॥

અતો ભવન્નેવ સમસ્તકાલો
વાચૈવ કુર્વન્તિ વિભાગમેવમ્ ।
આત્મસ્વરૂપં ખલુ નિત્યસત્ય-
મતો ભવન્નામ તદેવ નાન્યત્ ॥ ૩૧૯ ॥

ઇચ્છેદતસ્તત્ત્વમમુષ્ય બોદ્ધું
તુરીયભાવાધિગમેન સાધુઃ ।
ચર્યેહ ભૂતસ્ય ચ ભાવિનોઽપિ
વિનેકસઙ્ખ્યાં ગણનેતિ દિષ્ટા ॥ ૩૨૦ ॥

અસ્ત્યેકસઙ્ખ્યૈવ ન કાચિદન્યા
સઙ્ખ્યાઃ સમસ્તાશ્ચ તદાત્મિકા હિ ,
અસ્ત્યેવમાત્માકૃતિકા ચિદેવ

तदात्मकं सर्वमिदं य विश्वम् ॥ ३२१ ॥
 यथैकसङ्ख्यामवगम्य सम्यक्
 सङ्ख्यां समस्तामवगन्तुमीष्टे ।
 ज्ञात्वैवमेकं निजतत्त्वमेव
 जानन्ति बुद्धा जगतोऽपि तत्त्वम् ॥ ३२२ ॥
 बोधः स्वतोऽन्यस्य विना स्वबोध-
 मबोध येवेति गुरुर्भवीति ।
 स्वस्मिन्नबुद्धे सति वेत्ति यद्यत्
 तत्तद्विजानात्ययथावदेव ॥ ३२३ ॥
 स्वस्मिन् विबुद्धे निजमार्गणेन
 बोद्धुं स्वतोऽन्यन्न हि किञ्चिदस्ति ।
 बुद्धस्य भात्यात्मतयैव सर्व-
 मात्मा ततः सर्वं धृति प्रसिद्धः ॥ ३२४ ॥
 सत्यात्मभावे स्थितिमेव तस्मात्
 सर्वज्ञतां श्रीरमणो भ्रवीति ।
 सर्वज्ञतां यां गणयन्त्यबुद्धाः
 सैषाज्ञतैवेत्यपि वक्ति सोऽयम् ॥ ३२५ ॥
 नेदं शरीरात् पृथगस्ति विश्वं
 नेदं शरीरं मनसोऽस्ति बिम्बम् ।
 सत्यात्मनो नास्ति मनो विभिन्न-
 मात्मैव तस्मादभिलं य विश्वम् ॥ ३२६ ॥
 अहं पुरा जन्मनि क्रीदृगास-
 मितः परं यापि कथं भवेयम् ।
 ईदृग्वियारा बत मुग्धतैव
 न जन्म लेभे हि कदाचिदात्मा ॥ ३२७ ॥
 व्यष्टेः समष्टेरपि चिन्तनानि
 निरर्थकान्येव मुमुक्षुपुंसां ।
 चिन्ताः समस्ताः प्रभवन्ति यस्य
 तन्मूलचिन्तैव हि मुक्तिदात्री ॥ ३२८ ॥
 प्रश्नाः क्रियन्तेऽत्र मुधैव मर्त्यैः
 सृष्टे जगत् केन कथं य पूर्वम् ।
 का नाम माया कथमाऽध्यविद्या

કથં ન્વભૂજ્જીવ ઇતિ પ્રમાદાત્ ॥ ૩૨૯ ॥
દૃષ્ટેર્ન સૃષ્ટિઃ પૃથગસ્તિ કાયિદ્
દૃષ્ટિશ્ચ સૃષ્ટિર્દ્રવ્યમેકમેવ ।
સા દૃષ્ટિરજ્ઞાનમયીતિ હેતો-
સ્તસ્યાઃ પ્રહાણં નિધનં હિ સત્યમ્ ॥ ૩૩૦ ॥
માયાભિધાના પરશક્તિરેવ
મનસ્યુ બુદ્ધીન્દ્રિયબોધરૂપમ્ ।
વિચિત્રમેતં સૃજતિ પ્રપચ્ચં
સ સત્યવદ્ ગૃહ્યત એવ મુઘૈઃ ॥ ૩૩૧ ॥
સદ્બ્રિયારેણ મૃષાત્મકસ્ય
સત્યાત્ પ્રમાદો ભવિતા ધ્રુવં હિ ।
ન ચ પ્રમાદાદપરોઽસ્તિ મૃત્યુઃ
સ્વો નષ્ટકલ્પોઽસ્તિ હિ તેન સાધોઃ ॥ ૩૩૨ ॥
અસ્મિન્નવેદીદ્યદિ જન્મનિ સ્વં
તદૈવ સત્યં પુરુષસ્ય સત્યમ્ ।
ન ચેદવેદીદિહ જન્મનિ સ્વં
તસ્યાવૃતં સ્યાદનૃતેન સત્યમ્ ॥ ૩૩૩ ॥
તદ્દેશકાલવનૃતૌ વિદિત્વા
વિહાય વિશ્વં ચ સમસ્તમેવ ।
ઇચ્છેદધિષ્ઠાનસદેવ બોદું
સ્વાત્મસ્વરૂપં નિજમાર્ગણેન ॥ ૩૩૪ ॥
કર્તાઽસ્મ્યહં કર્મફલસ્ય ભોક્તે-
ત્યેવં નરો યો મનુતે સ એવ ।
ધીઠૈવયોર્ભેદમવૈતિ સત્યં
કર્તાઽપિ ભોક્તા ન તુ સત્ય આત્મા ॥ ૩૩૫ ॥
ઇષ્ટં યદા કર્મફલં તદાનીં
બલીયસીં બુદ્ધિમવૈતિ દૈવાત્ ।
યદ્યન્યથા કર્મફલં ભવેતુ
દૈવં બલીયો મનુતે તદાનીમ્ ॥ ૩૩૬ ॥
દૈવં ભવેત્ પૂર્વકૃતં હિ કર્મ
ધિયા કૃતં કર્મ સમસ્તમેવ ।
ધીઠૈવયોર્દ્રન્દ્રમતો મૃષૈવ

तयोर्विरोधः कथमस्तु सत्यः ॥ ३३७ ॥
 धीदैवयोर्भूलमहङ्कतिर्यत्
 स्वान्वेषणात् सा यद्वि नाशमीयात् ।
 धीदैवयोर्द्वन्द्वमिदं विनश्ये-
 न्न वेत्ति धीदैवमिदं प्रबुद्धः ॥ ३३८ ॥
 बुद्धोऽमनस्को गलिताभिमानः
 सङ्कल्पशून्योऽपि भवेन्न कर्ता ।
 भोक्ताऽपि नासौ भविता कदाऽपि
 न वेत्ति धीदैवमिदामतोऽसौ ॥ ३३९ ॥
 स्वोऽबुद्धमर्त्यस्य य नित्यबुद्धो
 न सञ्जते कर्मसु नैति मोहम् ।
 तत्सन्निधानेन तु लब्धसञ्ज्ञा
 प्रवर्तते धीः स्वगुणानुरूपम् ॥ ३४० ॥
 यिन्तामतो हैवधियोर्विहाय
 सांसारिकीं यापि समस्तयिन्ताम् ।
 ब्रह्मात्मकं केवलमात्मतत्त्वं
 यतेत ब्रह्मं निजमार्गणेन ॥ ३४१ ॥
 ज्वालिधानो जगदीक्षको य-
 स्तस्मिन्निगूढं जगतोऽस्य तत्त्वम् ।
 उदेत्ययं येद्दृष्टियाय विश्वं
 लीयेत विश्वं लयमेत्ययं चेत् ॥ ३४२ ॥
 तत्तत्त्वमस्यैव निजानुभूत्या
 ज्ञानन् प्रबुद्धः समवैति विश्वम् ।
 अन्ये तु देहात्मधियाऽभिभूता
 विश्वं विजानन्त्ययथावदेव ॥ ३४३ ॥
 ज्वोऽज्ञतायाः प्रथमं स्वरूपं
 ज्वोऽङ्कुरः संसृतिदुर्द्रुमस्य ।
 विभूतिरस्यैव जगत् समस्तं
 नाशोऽन्ततश्चास्य विमुक्ति भावः ॥ ३४४ ॥
 तमेनमर्थं सुगतो गुरुश्चा-
 प्युये तथा शङ्करदेशिकेन्द्रः ।
 भूतेऽपि यास्मद्गुरुरर्थमेनं

वेदान्तसारोऽप्ययमर्थं येव ॥ ३४५ ॥
विश्वं स्वदृश्यं न विना कदाऽपि
द्रष्टाऽस्य ज्वो भवति प्रतीतः ।
ज्वो न कोऽप्यस्ति सुषुप्तिभावे
मनोमनोऽयं हि यथाऽस्य दृश्यम् ॥ ३४६ ॥
सहैव देहेन भवेत् प्रतीतो
ज्वाभिघोऽयं भद्रु सर्वदाऽपि ।
मृतौ य देहस्य न पूर्वदेहं
जहात्यनादाय हि देहमन्यम् ॥ ३४७ ॥
ज्वोऽयमेवं वपुषोऽपृथक्त्वा-
दन्तर्भवत्येव जगत्स्वरूपे ।
नित्यत्वमस्यैव तु कल्पयन्ति
शिष्या अबुद्धस्य गुरोरबुद्धाः ॥ ३४८ ॥
विना विचारं भूत ज्वमेनं
देहीति यात्मेत्यपि मन्यमानाः ।
संसारिताद्यानपि यास्य धर्मा-
नारोपयन्त्यात्मनि नित्यमुक्ते ॥ ३४९ ॥
अतो मतानि प्रभवन्ति नाना
सत्यात्मनः सर्वमतातिगस्य ।
बद्धं तमेनं भूत मन्यमाना-
श्चरन्त्यनेकानपि योगमार्गान् ॥ ३५० ॥
कर्तृत्वभोक्तृत्वशरीरिताद्याः
संसारिता याप्युत ज्वधर्माः ।
धर्मा न ते शुद्धयिदात्मकस्य
सत्यात्मनः सङ्गविवर्जितस्य ॥ ३५१ ॥
स्वं ज्वभूतं भूत मन्यते यो
देहात्मभावो न हि तस्य नष्टः ।
ब्रोधात्मतां स्वस्य न बुध्यते य-
स्तस्यानिवार्यो वपुरात्मभावः ॥ ३५२ ॥
आत्मा सुषुप्तो य सुषुप्तस्वरूपो
लोकैः समस्तैरनुभूयते यत् ।
देहात् पृथक् स्वो भवतीति ब्रुद्धं

शक्नोति धीमान् भलु सूक्ष्मबुद्ध्या ॥ ३५३ ॥
 नाङ्गीकरोति ह्यत एव धीमान्
 देहात्मतां स्वस्य विचारणायाम् ।
 तथाऽध्यविज्ञातनिजस्वरूपो
 भूयोऽपि देहात्ममतिं करोति ॥ ३५४ ॥
 यावन्न श्रवत्वमतिव्यपैति
 देहात्मधीर्नैव विनाशमीयात् ।
 नश्येत्तु सा तुर्यपदस्व लाभा-
 धत्रानुभूयेत परं स्वतत्त्वम् ॥ ३५५ ॥
 ज्ञानाति यः स्वं परमद्वितीयं
 तुरीयभावे स्थितिमेत्य नित्याम् ।
 न तस्य श्रवोऽहमिति प्रतीतिः
 स एव देहात्मधिया विमुक्तः ॥ ३५६ ॥
 देहात्मभावं मन आत्मभावं
 श्रवात्मभावं य मृषेति बुद्ध्या ।
 बोधात्मतां स्वामवगन्तुमिच्छन्
 यतेत साधू रमणोक्तरीत्या ॥ ३५७ ॥
 विचार्यमाणे सति श्रवतत्त्वे
 बुद्धोपदेशैः परिशुद्धबुद्ध्या ।
 आविद्यकोऽयं भूत श्रवनामा
 न तत्त्वतोऽस्तीति सुबोधमेव ॥ ३५८ ॥
 मन्यन्त आत्मद्वितयं य केचिद्
 भेदेन श्रवात्मपरात्मनश्च ।
 श्रवस्य यात्मेति परं वदन्ति
 श्रवः शरीरं परमस्य येति ॥ ३५९ ॥
 श्रवात्मतैवं यलमधुवं य-
 दात्मा यथार्थः पर एव नान्यः ।
 श्रवाभिधोऽसन् पर एव सत्य
 धृत्यय्यतेऽस्मद्गुरुरा स्कुटे य ॥ ३६० ॥
 मृषात्ववायी भलु श्रवशब्दः
 सत्यत्ववायी परशब्द एव ।
 श्रवो मृषेत्येवमवेत्य साधु-
 र्जीवात्मभावं प्रयतेत हातुम् ॥ ३६१ ॥

જૈવેન રૂપેણ તમેવ દેહે-
ષ્વનુપ્રવિષ્ટં શ્રુતયો વદન્તિ ।
અતો ન જીવોઽસ્તિ પૃથક્ પરસ્મા-
દિત્યેવમર્થો ભવતિ સ્ફુટં નઃ ॥ ૩૬૨ ॥

ઉદેતિ જીવો ન વિલીયતે ચ
સત્યાત્મનો નૈવ લયોદયૌ સ્તઃ ।
જીવા અનેકે ચ સ એક એવ
સત્યેવમાત્મા કથમસ્તુ જીવઃ ॥ ૩૬૩ ॥

વિશુદ્ધચિન્માત્રતયા સ્વતઃ સન્
ન લીયતે સ્વો હિ સુષુપ્તિભાવે ।
અસન્ સ્વતોઽજ્ઞાનસમુત્થિતોઽયં
પ્રયાતિ જીવસ્તુ લયં સુષુપ્તૌ ॥ ૩૬૪ ॥

સુષુપ્તિભાવે સુખરૂપકો યો
લોકૈઃ સમસ્તૈરનુભૂયતે ચ ।
તુરીયભાવે પરિશિષ્યતે ચ
શુદ્ધોઽદ્રયઃ સન્ સ હિ સત્ય આત્મા ॥ ૩૬૫ ॥

સુષુપ્તિભાવેઽપ્યહમિ પ્રલીને
તુરીયભાવેઽપ્યહમિ પ્રણષ્ટે ।
વિભાત્યવિચ્છિન્નતયેત્યસૌ સ્વો
નિગદ્યતેઽહમ્પદલક્ષિતાર્થઃ ॥ ૩૬૬ ॥

બ્રહ્માત્મકોઽસાવહમિત્યજસં
સ્વયં વિભાત્યાત્મતયા હૃદન્તઃ ।
વપુર્મિતં જીવમિમં તુ તસ્મિન્
પૂર્ણે પરેઽધ્યસ્યતિ હન્ત મોહાત્ ॥ ૩૬૭ ॥

અસ્મીતિ બોધં ન રૂણદ્ધ્યવિદ્યા
બોધોઽહમસ્મીતિ તુ બોધમેવ ।
જાનાતિ સર્વોઽપિ હિ નૈજસતાં
જાનાતિ ન સ્વં નિરૂપાધિકં તત્ ॥ ૩૬૮ ॥

નાહન્તયોદેતિ ચિદાત્મકઃ સ્વો
જડો ન દેહોઽહમિતિ બ્રવીતિ ।
મધ્યે તયોઃ કશ્ચિદ્દેત્યબોધે
વપુઃ પ્રમાણસ્વહમિત્યસત્યઃ ॥ ૩૬૯ ॥

अहंस्वरूपा चित्तिरात्मनो या
 जडं वपुश्चेत्युभयोश्च योगात् ।
 उदेति देहोऽहमिति प्रतीतिः
 प्रतीतिरेषैव हि श्रवणं ॥ ३७० ॥
 देहात्मनोरेकतयाऽवगत्या
 प्रतीयते सत्यवदेष यस्मात् ।
 तस्यैश्चरुऽग्रन्थिरिति प्रथाऽस्य
 भवत्यविद्यापरिकल्पितस्य ॥ ३७१ ॥
 जडेन देहेन कदाऽपि सङ्गः
 सत्यात्मनो नास्ति यथार्थतस्तु ।
 नैवोदभूत् कश्चन श्रवणामा
 नैवाप श्रवणत्वमसौ य पूर्णः ॥ ३७२ ॥
 स्वयम्प्रकाशं निरपेक्षमेकं
 यैतन्यमात्माकृतिकं हि सत्यम् ।
 यैतन्यमन्यन्न हि किञ्चि-
 दस्तीत्ययित्स्वरूपः भद्रु श्रवणेषः ॥ ३७३ ॥
 प्रतीयते येतनवत्तु श्रव
 आत्मस्वरूपस्य चिदंशयोगात् ।
 अतो हि वेदान्तिन आहुरेनं
 श्रवणं चिदाभासमसत्स्वरूपम् ॥ ३७४ ॥
 स्वयं समागत्य यथा विवाहे
 वदन् वरस्यास्मि सभेति मिथ्या ।
 वधूगृहिभ्यो लभते सपर्या
 श्रवोऽयमङ्गीक्रियते तयाऽङ्गैः ॥ ३७५ ॥
 क्रोडयं कृतो वेति विचार्यमाणो
 वधूगृहिभ्यः स्वयमेष धावेत् ।
 धावेत् तथैव स्वयमेष श्रवः
 क्रोडयं कृतो वेति विचार्यमाणः ॥ ३७६ ॥
 न रूपमस्यास्ति यथार्थतो यत्
 पिशाचवद् देहगृहे स्थितस्य ।
 तद् देहरक्षार्थमयं नियुक्तः

पिशाच एवेति गुरुर्ब्रवीति ॥ ३७७ ॥
न शिष्यते किञ्चन रूपमस्य
तुरीयभावाधिगमे गवेष्वात् ।
एवं प्रबुद्धो भगवान् गुरुर्नो
मृषात्वमस्य प्रकटीकरोति ॥ ३७८ ॥
आद्या मनोवृत्तिरियं ह्यहन्धी-
रतोऽन्यधीवृत्तय उद्धवन्ति ।
अतो मनः सूक्ष्मवपुः प्रपञ्चो
भवोऽपि बन्धोऽप्यमेव नान्यत् ॥ ३७९ ॥
बन्धोऽपि बद्धोऽप्ययमेक एव
बद्धोऽस्ति नास्मादितरोऽत्र कश्चित् ।
स्वो नित्यमुक्तप्रकृतिर्हि सत्यः
स बन्धमापेति कथं नु वाच्यम् ॥ ३८० ॥
अस्मिन्नहन्नामनि जातमात्रे
सञ्जायते विश्वमिदं सहैव ।
अस्मिन् विलीने लयमेति विश्वं
तद्विश्वमस्यैव हि रूपमुक्तम् ॥ ३८१ ॥
नित्यापरोक्षोऽपि सहैव पुंस
आत्मा महान् प्रेष उरुप्रकाशः ।
दुरात्मनाऽहङ्कृतिरूपकेण
हतप्रभो यद्ब्रह्मलं न भाति ॥ ३८२ ॥
आस्थादयत्येष मृषात्मकोऽपि
सत्यात्मरूपं भलु श्रुवनामा ।
अतोऽज्ञपुंसा बहुभिर्विकल्पै-
र्विकल्पितः स्वोऽस्ति हि नष्टकल्पः ॥ ३८३ ॥
भानुप्रभासञ्जनितास्रपङ्क्ति-
स्तिरोऽधात्येव हि भानुरूपम् ।
तिरोऽधात्येव तथाऽऽत्मरूपं
तस्यैव संवित्प्रभयोदितोऽयम् ॥ ३८४ ॥
किं तेन योरेण कृतं न पाप-
मात्मापहर्त्रेत्यपि वेदवाणी ।
निन्दत्यहन्धीमुषितात्मतत्त्वं

पापेन तेनैव य द्रयमानम् ॥ ३८५ ॥
 यदादिमं पापमूदीरयन्ति
 क्रीस्तानुगा मृत्युकरं नराणाम् ।
 कर्माद्यपुंसो न हि तत् परं तु
 वपुष्यहन्तेति गुरुर्भवीति ॥ ३८६ ॥
 छटं नरस्यैव हि पापमुक्तं
 न ह्यस्ति पुंसां नरता सुषुप्तौ ।
 देहात्ममत्तैव नरत्वधीर्यत्
 देहात्मधीरेव हि पापमाद्यम् ॥ ३८७ ॥
 नष्टिः समस्ताऽप्यगुणः समस्तो
 दुःखं समस्तं य वपुष्यहन्धीः ।
 लासः समस्तोऽपि गुणः समस्तः
 सुखं समस्तं य तदीयनाशः ॥ ३८८ ॥
 आत्माऽज्ञपुंसोऽप्यहमा विनष्टो
 लब्ध्वाऽपि सर्वं कृपणो हि सोऽयम् ।
 स्वमेव लब्ध्वा त्वहमो विनाशा-
 ल्लब्धव्यमन्यन्न हि वीक्षते ज्ञः ॥ ३८९ ॥
 सत्यं शरीरं भूत मन्यमाना
 आत्मेति मत्वाऽप्युत ज्वमेव ।
 वेदान्तवाक्यानयथावदेव
 बुद्ध्वाऽऽत्मनानात्वमुदीरयन्ति ॥ ३९० ॥
 यद्येक आत्मा द्विविधोऽस्ति दोष
 ऐकस्य मुक्तौ सकलस्य मुक्तिः ।
 मुख्येत नो कोऽप्यथवेति मुग्धा
 मुग्धा वदन्त्यश्रुततुर्यतत्त्वाः ॥ ३९१ ॥
 ज्वा लवेऽस्मिन् बहवो लवन्तु
 सत्यात्मनो नैव बहुत्वमिष्टम् ।
 नाना मृषैवाप्युत ज्वरुप-
 मेकं य सत्यं शिवमात्मरूपम् ॥ ३९२ ॥
 अंशां न सत्या हि चितः परस्य
 अविद्यायांशाः परिकल्पिता हि ।
 पदे तुरीये विदुषो विभाति

पूर्णाऽविभक्ता य निरंशका सा ॥ ३९३ ॥
यिद्वेकका सर्वगता समा य
तस्या विभागो विषमोऽज्ञतैव ।
देशो न सत्यो ह्यत एव तस्याः
समो विभागोऽपि य नास्ति सत्यः ॥ ३९४ ॥
विस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टा
यितः परस्या अविभक्ततैव ।
मुखान्तवबुद्धस्य गुरोस्तु शिष्या
अस्माकमत्रास्तु कथं नु मोहः ॥ ३९५ ॥
सिद्धे मृषात्वे सति श्रवणाभन-
श्चिन्त्ये कथं बन्धविमोचनेऽस्य ।
न बन्धमुक्ती भवतोऽय्युतस्य
पूर्णास्य सत्यात्मन ऐक्यस्य ॥ ३९६ ॥
देहस्य टिक्कालमितस्य यास्य
तयोरतीतस्य यिदात्मनश्च ।
परस्पराध्यासकृताविवेकात्
प्रतीयते सत्यवदेष श्रवः ॥ ३९७ ॥
क्वचिच्छरीरेऽहमिति प्रतीत्या
तत्सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।
पश्यन्ननेकानि वपूंशि सद्-
श्रुवान् पृथक् पश्यति तत्र तत्र ॥ ३९८ ॥
ऐक्यः शरीरेष्वनृतेषु सत्यो
विभक्तवद्भात्यविभक्त आत्मा ।
पूर्णा तमात्मानमरूपमज्ञो
मत्वा सरूपं समवैत्यनेकम् ॥ ३९९ ॥
प्रतिक्षणं नूतनमेव चित्रं
पश्यन् यथैकं मनुते तथैव ।
प्रतिक्षणं वीक्ष्य नवं शरीरं
तत्सर्वमेकं मनुतेऽज्ञमर्थः ॥ ४०० ॥
एवं सदा नूतन एव देहे
श्रुवं नवं कल्पयतेऽस्य चित्तम् ।
अतो हि बुद्धा निगदन्ति श्रुवं

तमेनमेव क्षणिकं य मिथ्या ॥ ४०१ ॥
 देहोऽहमित्युत्तमपुरुषं य
 देहान्तरे मध्यमपुरुषं य ।
 अन्यत्र देहे प्रथमं पुमांसं
 पश्यत्यविज्ञातनिजस्वरूपः ॥ ४०२ ॥
 भिन्नास्त्रिघैवं पुरुषा न सत्या
 देहोऽहमित्यज्ञतया प्रतीताः ।
 नष्टेऽहमि स्वात्मगवेषणेन
 यिद्रूप आत्मैकक्येव भायात् ॥ ४०३ ॥
 प्रत्येति यः स्वं भत श्रवणं
 श्रुवा अनेके विलसन्ति तस्य ।
 एवंविधा ज्ञानविवर्जितस्य
 भायान्न बुद्धस्य तु कोऽपि श्रवः ॥ ४०४ ॥
 स्त्रियः पुमांसो बहवश्चरन्ति
 पटप्रकाशे भद्रु चित्रमात्राः ।
 एवं यरन्त्यात्मनि यित्स्वरूपे
 श्रुवा अनेके भत चित्तमात्राः ॥ ४०५ ॥
 पटप्रकाशोपममात्मतत्त्वं
 चित्रोपमा येव भवन्ति श्रुवाः ।
 आत्माद्भयत्वं परमार्थमेवं
 न भाध्यते श्रुवबहुत्वभावात् ॥ ४०६ ॥
 आत्मेति श्रुवस्य विनिश्चयेन
 प्रत्येति नानात्वमिहात्मनां य ।
 सत्यं तु नात्मानमवैति पूर्णं
 मुखत्यतो भेदधियाऽपकृष्टः ॥ ४०७ ॥
 यथा शरावेषु पृथग् जलेषु
 विमान्यनेके प्रतिबिम्बयन्त्राः ।
 तथैव देहेषु मनस्सु भान्ति
 श्रुवा अनेके प्रतिबिम्बमात्राः ॥ ४०८ ॥
 यथार्थं यन्त्रो भविता यथैक
 आत्मा यथार्थोऽपि तथैक्येव ।
 यथा य नाना प्रतिबिम्बयन्त्राः
 विभान्ति नानेव तथैव श्रुवाः ॥ ४०९ ॥

पृथग् जलेन्दोर्निधने विभान्ति
यथैव पूर्वं हि जलेन्दोऽन्ये ।
पृथक् चिदाभासमूर्तौ तथान्ये
पूर्वं यथा भान्ति मृषैव सन्तः ॥ ४१० ॥
यो यो विजानाति निजं स्वरूपं
तस्मै भवोऽयं विरतिं प्रयाति ।
अन्ये यथापूर्वमिह भ्रमन्ति
यावद्विजानन्ति निजं न तत्त्वम् ॥ ४११ ॥
अेषोपमा मन्दमतिभ्य उक्ता
तेषां मृषाज्ञानमनूद्य भुङ्क्तेः ।
श्रुवो मृषैवेत्यवयन्ति ये तु
निरर्थकोऽयं भविता विवाहः ॥ ४१२ ॥
स्वप्ने यथा मानसमोहजाता
श्रुवा अनेके विलसन्ति सद्गत् ।
तथाऽज्ञपुंसां विलसन्त्यनेके
श्रुवा धमे जागरितेऽप्यसन्तः ॥ ४१३ ॥
स्वानां बहुत्वं वदतां प्रमाणं
निरस्तदोषं न हि किञ्चिदस्ति ।
आत्माद्रयत्वेऽस्त्युभयं प्रमाणं
भुङ्क्षानुभूतिश्च तद्गुक्तयुक्तिः ॥ ४१४ ॥
अहंस्वरूपेषु सदैकधाऽन्त-
रात्मा शरीरेषु विभाति यस्मात् ।
तत् सर्वदेहेषु स ऐक्ये-
त्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ४१५ ॥
ध्येया सदैवाद्रयता प्रयत्नाद्
वर्तेत नाद्वैतधिया क्रियासु ।
मन्येत लोकत्रितयेऽद्रयत्वं
मन्वीत नैवं गुरुणा तु साकम् ॥ ४१६ ॥
यथाऽज्ञपुंसां भुवनं विभाति
भायात् तथेहं विदुषः कथं नु ।
येन प्रकारेण विभाति विश्वं

बुद्धस्य तं यापि गुरुर्ब्रवीति ॥ ४१७ ॥
 षोडशोऽपि श्रुत्वा जडवस्तुजात-
 मिति प्रतीतं जगदज्ञमर्थैः ।
 बुद्धस्य भात्यात्मतया समस्तं
 ह्यारोपितांशप्रविलापनेन ॥ ४१८ ॥
 तत् तुर्यनिष्ठां सहजामवाप्य
 श्रुत्वा विमुक्तो विनिवृत्तमोहः ।
 नात्मेतरत् किञ्चन वीक्षते यत्
 किमप्यसत् तस्य भवेत् कथं नु ॥ ४१९ ॥
 तत् स्वम् शरीरं भुवनं य सत्यं
 वदेत् प्रबुद्धोऽपि य यद्ब्रह्मज्ञः ।
 भावे द्वयोरस्ति महान्तु भेदो
 नारोपितांशो विदुषो हि भाति ॥ ४२० ॥
 मुमुक्षुपुंसे हि विवेकदृष्टि-
 विधीयते नैव विमुक्तपुंसः ।
 भवेन्मुमुक्षोरविवेकदृष्टि-
 र्ना सभवेत् सा ऋतु बुद्धपुंसः ॥ ४२१ ॥
 देहात्ममत्याऽज्ञजनः सत्त्वं
 वपुर्मितं यापि हि मन्यते स्वम् ।
 ज्ञो वेत्त्यनन्तं स्वमरूपमेकं
 भावे भिदैवं भवति द्वयोश्च ॥ ४२२ ॥
 शरीरमित्यज्ञजनेक्षितं यद्
 बुद्धस्य भात्यात्मतयैव तद्धि ।
 तदेव बुद्धोऽहमिति ब्रवीति
 ह्युपेक्ष्य बोधेन शरीररूपम् ॥ ४२३ ॥
 सत्यं प्रपञ्चं वदतोर्द्धयोश्च
 वाक्ये समानेऽपि भिदाऽस्ति भावे ।
 अज्ञस्य भेदैर्हि निमीलितं सत्
 सत्यं यथावद्विदुषस्य भाति ॥ ४२४ ॥
 आधारसत्यं जगतोऽविदित्वा
 समीक्ष्य आरोपितवस्तुजातम् ।
 मन्वान् येतत् स्वत एव सत्यं

ब्रवीति सत्यं जगदित्यविद्वान् ॥ ४२५ ॥
विभात्यधिष्ठानसद्येव शुद्ध-
मनामरूपं विदुषो हि साक्षात् ।
नारोपितं भाति हि तस्य सद्गतं
वदेन्मृषा विश्वमसौ कथं नु ॥ ४२६ ॥
आच्छादकं विश्वमिदं परस्य
स्वाज्ञानसन्निहितलोक्यनस्य ।
आच्छाद्यते तेन सता परेषु
स्वज्ञानसंशोधितलोक्यनस्य ॥ ४२७ ॥
तत्त्वं विजानन् मृगतृष्णिकाया
भूयो यथा पश्यति ताममूढः ।
पश्यंस्तथा विश्वमिदं प्रबुद्धो
न मन्यते सत्यमिदं यथाऽज्ञः ॥ ४२८ ॥
विश्वं यथाऽज्ञैः सदिति प्रतीतं
नैवं हि सत्यं तद्विदं कथञ्चित् ।
सत्यं यथेदं विदुषो विभाति
जनन्त्यबुद्धा न हि तं प्रकारम् ॥ ४२९ ॥
यदज्ञपुंसां बहुभेदभिन्नं
सुपुंसां स्वान्यद्विवावभाति ।
तदेतदात्मैव हि बुद्धपुंसो
निरस्तभेदोऽप्युत रूपहीनः ॥ ४३० ॥
अत्यन्तमिथ्या न हि विश्वमुक्तं
नेदं नराश्चाद्विषाणतुल्यम् ।
अत्यन्तमिथ्या यद्वि नैव भायाद्
भाति त्वधिष्ठानसदंशयोगात् ॥ ४३१ ॥
मिथ्या ह्यधिष्ठानसता विहीनं
वन्ध्यासुताद्यं न विभाति किञ्चित् ।
मिथ्य त्वधिष्ठानसति प्रतीतं
रश्मिवां यथाऽहिः सद्विवावभाति ॥ ४३२ ॥
सत्ताऽध्यसत्ताऽप्युभयं य वाच्यं
विश्वस्य नास्त्यत्र विरोधलेशः ।
सत्ताऽस्त्यधिष्ठानसदंशयोगा-

न्मिथ्यात्वमारोपितनामरूपैः ॥ ४३३ ॥

सत्यत्वमङ्गीकृतमेवमस्य
 किं त्वेतदस्तीत्युचितं न वक्तुम् ।
 सत्तास्ति ते द्वे भवतो विभिन्ने
 तद्गुह्यतेऽस्तीति यत् स्वतः सत् ॥ ४३४ ॥

वदन्ति विश्वं व्यवहारसत्यं
 प्रातीतिकं स्वप्नसमीक्षितं य ।
 ब्रह्माद्वितीयं परमार्थसत्यं
 मुधा विकल्पास्त एमे हि भेदाः ॥ ४३५ ॥

अेकस्वरूपैव हि सत्यताऽस्ति
 न सन्ति भेदाः भ्रु सत्यतायाम् ।
 अतो ह्यसत्यं द्वितयं समानं
 स्वप्नेक्षितं जागरितेक्षितं य ॥ ४३६ ॥

विश्वस्य मिथ्यात्वमिहोपदिष्टं
 स्वान्वेषणात् तुर्यपदस्यलिप्सोः ।
 सत्यं प्रपञ्चं भूत मन्यमानो
 विधात् कथं स्वं परमार्थसत्यम् ॥ ४३७ ॥

यत् सत्यवत् स्यादनृतस्य भानं
 ज्ञानेन तस्यस्ति विराम एव ।
 संविद्धिवस्वान् भ्रु सत्य आत्मा
 तत्सन्निधाने कथमस्त्वविधा ॥ ४३८ ॥

असत्यज्ञता येदथ कस्य सेति
 प्रश्नोऽत्र जागर्ति हि साधकस्य ।
 तेनात्मतत्त्वं परिभुज्यते ये-
 दज्ञोऽज्ञता द्वे व्रजतो विनाशम् ॥ ४३९ ॥

अज्ञानमङ्गीकियतेऽत्र शास्त्रे
 श्रुवाभिधस्यैव हि कल्पितस्य ।
 नैवात्मनोऽङ्गीकृतमेतदस्ति
 स नित्यब्रुप्रकृतिर्हि तुर्यः ॥ ४४० ॥

सम्बध्यते नैव सहानृतेन
 द्वैतप्रपञ्चेन कदाचिदात्मा ।
 देशेन कालेन निमित्ततो वा
 यथेह रञ्जुर्बुजगेन साकम् ॥ ४४१ ॥

ઉક્તા જગત્કારણતા પરસ્ય
ભવત્યસત્યૈવ હિ તત્ત્વદૃષ્ટ્યા ।
પરસ્ય શક્તિસ્ત્રિગુણાત્મિકા યા
માયાભિધા કારણમુચ્યતે સા ॥ ૪૪૨ ॥

બ્રે બ્રહ્મણી હિ શ્રુતિષુ પ્રસિદ્ધે
નિર્બીજકં યાપિ સબીજકં ચ ।
નિર્બીજકં બ્રહ્મ તુરીયસઙ્ગં
સબીજકં શક્તિમદીશરૂપમ્ ॥ ૪૪૩ ॥

સ્વભાવતો નિશ્ચલ એક આત્મા
નૃત્યં કરોતીવ તયાડડત્મશક્ત્યા ।
લીના યદા સા ત્વચલસ્વરૂપે
ભાયાદસૌ નિશ્ચલ એકકઃ સન્ ॥ ૪૪૪ ॥

માયેયમુક્તા વ્યવહારદૃષ્ટ્યા
મિથ્યાજગત્કારણપૃચ્છકાનામ્ ।
માયાડપિ તત્કાર્યમિદં જગચ્ય
દ્વયં ચ મિથ્યા પરમાર્થદૃષ્ટ્યા ॥ ૪૪૫ ॥

કા નામ માયા કતમાડસ્યવિદ્યા
સૃષ્ટં જગત્કેન કથં ચ પૂર્વમ્ ।
કથં ન્વભૂજ્જીવ ઇતિ સ્મ મોહાત્
પ્રશ્નાઃ ક્રિયન્તેડત્ર મુઘૈવ મર્ત્યૈઃ ॥ ૪૪૬ ॥

માયેદૃશી યન્નિધનાન્મુમુક્ષુ-
ર્લભેત નિષ્ઠાં નિજસત્સ્વરૂપે ।
ન વેતિ બુદ્ધોડપિ તદીયરૂપં
સા પ્રેક્ષ્યમાણૈવ હિ નાશમેતિ ॥ ૪૪૭ ॥

Quote - Yoga Vasishtha
ઈદૃશી રામ માયેયં યા સ્વનાશેન હર્ષદા ।
ન લક્ષ્યતે સ્વભાવોડસ્યાઃ પ્રેક્ષ્યમાણૈવ નશ્યતિ ॥

મનસ્તયા બ્રહ્મ ન પર્યાણંસીત્
જગત્તયા બ્રહ્મ ન પ્રયાણંસીત્ ।
બ્રહ્માસ્તિ નૈજામલચિત્સ્વરૂપા-
દપ્રચ્યુતં કાલદિગાઘતીતમ્ ॥ ૪૪૮ ॥

नाभूज्जगन्न प्रलयं व्रजेद्वा
नैवोदभूत् कश्चन ज्वनामा ।
न बद्धमुक्तौ न य साधको वा
सर्वोत्तमं सत्यमिदं निरुक्तम् ॥ ४४८ ॥
यथा यलख्येतिप्रसृत्या
नाधारवस्त्रं भजते विकारम् ।
न विक्रियामेति तथा परात्मा
प्रतीयमाने सति य प्रपञ्चे ॥ ४५० ॥
श्रीशङ्कराचार्यवरेण सोऽयं
सिद्धान्त उक्तोऽस्त्यसकृत् स्फुटं य ।
अनेकधा स्पष्टमिमं ब्रवीति बुद्धो
गुरुः श्रीरमणोऽपि साधोः ॥ ४५१ ॥
उक्तं हि नेतास्ति तुरीयमेव
सत्यं तदन्यत् त्रितयं मृषेति ।
उक्तं य सत्यस्य सदाद्भयत्वं
द्वैतं य नित्यं य मृषात्वमेव ॥ ४५२ ॥
न किञ्चनेह त्वदृतेऽस्ति सत्यं
त्वमेककः कालदिगाद्यतीतः ।
अपास्य मिथ्याभ्रममास्व शान्त
छत्यात्मनिष्ठा गदिताऽस्ति तेन ॥ ४५३ ॥
मत्स्थानि भूतानि न तत्त्वदृष्ट्या
मदीयमायैव समस्तमेतत् ।
छत्यात्मनोऽजातिमुवाच सत्यां
गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं य ॥ ४५४ ॥
पूर्णात्मतां स्वामजहत् परं सत्
स्वमायया पूर्णमिदं बभूव ।
बुद्धस्य पूर्णात्मतयैव भाती-
त्यजातिरुक्ता श्रुतिशीर्षवाया ॥ ४५५ ॥
विस्मृत्य यत् स्वं वपुरात्ममत्या
भ्रान्त्वाऽप्यसङ्घ्येषु भवेषु यान्ते ।
स्वतत्त्वबोधोऽयं भवति स्व येव
स स्वप्नलोकाटनतः प्रबोधः ॥ ४५६ ॥

यथा मनुष्यो मधुपानमत्तः
कोऽहं नु कुत्राहमिति पपृच्छन् ।
आत्मैव सन्नेवमिहाज्ञमर्त्यः
कोऽहं कुतोऽहं न्विति पृच्छति स्वम् ॥ ४५७ ॥
अस्त्यात्मनोऽन्तर्वपुरित्यबुद्ध्वा
तस्मिञ्जोऽस्मीत्याभिमन्यते यः ।
मन्येत चित्रस्थमसौ तदीय-
माधारभूतं भवत वस्त्रमेव ॥ ४५८ ॥
स्वर्णात् पृथग् भूषणमस्ति किं नु
स्वस्मात् पृथक् किं नु शरीरमस्ति ।
शरीरमेव स्वमवैत्यबुद्धः
शुद्धं स्वमेव स्वमवैति बुद्धः ॥ ४५९ ॥
तमेकमात्मानमनादिसत्यं
मौनोपदेशाद् गुडुरादिमोऽपि ।
निबोधयामास कथं नु कोऽपि
वाया वदन् बोधयितुं समर्थः ॥ ४६० ॥
छत्यात्मतत्त्वं बहुघोदितं या-
प्यनुक्तमेवानु भवैकवेद्यम् ।
ताम स्वानुभूतिं निरुपेक्षि चित्तं
निरुद्धेहात्मधिया मुमुक्षोः ॥ ४६१ ॥
श्रुत्यैव यैवं विमलान्तरङ्गाः
सद्योऽपि निष्ठां सहजां लभेरन् ।
अन्यैस्त्वहङ्कारविनाशनाथ
सुसाधनं किञ्चिदनुष्ठितव्यम् ॥ ४६२ ॥
अन्तर्हृदि स्वं विमलं विशोकं
जिज्ञासयाऽन्विष्य लभेत शान्तिम् ।
छति श्रुतिर्वक्ति गुडुश्च मार्गं
ऋजुं स्वरूपानुभववाय साधोः ॥ ४६३ ॥
जिज्ञासनं नाम निगद्यतेऽत्र
निजस्वरूपानुभवस्य लिप्सा ।
तथैव हि स्वात्मगवेषणोऽस्मि-
न्नन्तर्भुवत्वं भविता मुमुक्षोः ॥ ४६४ ॥

श्रुतिप्रसिद्धं भवनं परस्य
 सत्यात्मभूतस्य हृदाभ्यमस्ति ।
 स येव सर्वं हि कथं नु तस्य
 निर्दिश्यते स्थानमिदं हृदाभ्यम् ॥ ४५५ ॥

प्रज्ञास्वरूपं हृदयं हि सत्यं
 प्रज्ञास्वरूपः स य सत्य आत्मा ।
 अतः स आत्मा हृदयं हि सत्यं
 प्रतिष्ठितं सर्वमिदं हि तस्मिन् ॥ ४५६ ॥

तथाऽपि बुद्धा निगमान्तवायो
 विधातुमन्तर्भुक्तां गवेषे ।
 अन्तः शरीरे निलयं हृदाभ्यं
 दिशन्ति तस्यानिलयस्य पुंसः ॥ ४५७ ॥

बहुर्भुजान्येव किलेन्द्रियाणि
 यतः प्रपञ्चेन निमील्यते स्वः ।
 उपाय उन्मीलयितुं स्वरूपं
 स्वान्वेषणोऽन्तर्भुक्तैव साधोः ॥ ४५८ ॥

Quote - Katha Upanishad
 पराञ्चि भानि व्यतृणत् स्वयम्भूस्तस्मात् पराऽ पश्यति ।
 कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तयक्षुरमृतत्वमिच्छन् ॥

बन्धस्य मुक्तेरिदमन्तरं हि
 सन्दर्शितं स्वानुभवेन बुद्धैः ।
 बद्धस्य पुंसः समुदेत्यहन्ता
 नोदेत्यहन्ता तु विमुक्तपुंसः ॥ ४५९ ॥

नित्यापरोक्षोऽपि सदैव जन्तो-
 रात्मा महान् प्रेष्ठ उरुप्रकाशः ।
 दुरात्मनाऽहङ्कृतिरूपकेण
 हतप्रभो यद्बलं न भाति ॥ ४६० ॥

देहोऽहमस्मीत्यनुभूतिरूपो
 भवत्यबोधः भद्रु बन्धरूपः ।
 बोधोऽहमस्मीति विनाऽनुभूतिं
 कथं नु नीयेत विनाशमेषः ॥ ४६१ ॥

देहोऽहमस्मीति समुद्धवन्ती

धीरेवर्षं भलु श्रुवनाम्नः ।
सत्यांशमस्यैव विविच्य साधु-
र्गवेषयेज्जन्मभुवं तदीयम् ॥ ४७२ ॥

नात्यन्तमिथ्या भलु श्रुव अेष
नायं हि वन्द्यातनयस्य तुल्यः ।
आत्माह्यधिष्ठानतयाऽस्ति तस्मा-
न्मृषाऽपि सन् सत्यवदेव भाति ॥ ४७३ ॥

सत्यांश एतस्य हि श्रुवनाम्नः
सत्यात्मचैतन्यमहंस्वरूपम् ।
आदाय सत्यांशमिमं मुमुक्षुः-
र्भवेत् समर्थो निजमार्गप्राय ॥ ४७४ ॥

अस्यासदंशं वपुरादिसर्वं
विहाय शिष्टां निरुपाधिकां ताम् ।
सत्यात्मनो दीधितिवत् सुसूक्ष्मा-
महंस्वरूपां यितिमाददानः ॥ ४७५ ॥

श्वा स्वामिनं स्वं समुपैति यद्वत्
तद्वन्धमादाय गवेषयित्वा ।
लभेत यत्किञ्चन मज्जवस्तु
निमज्ज्य यद्वत् सलिले तथा वा ॥ ४७६ ॥

अस्याहमो जन्मभुवं स्वतत्त्वं
विमृश्य कोऽहं नु कुतोऽहमेषः ।
धृति स्वतत्त्वानुभूषयाऽन्त-
र्निमज्ज्य निष्ठां सहजां लभेत ॥ ४७७ ॥

बहिर्भुषत्वं निजमार्गोऽस्मिन्
व्रजेन्मनश्चेद्विषयाभिभूष्यात् ।
पुनर्मनोऽन्तर्भुषमेव कुर्यात्
साधुः प्रयत्नात् प्रविलापदृष्ट्या ॥ ४७८ ॥

तरङ्गैर्नादिकमब्धिमात्रं
स्वाप्नं जगत् स्वप्नदृगेव यद्वत् ।
सर्वं जगत्प्राप्यहमेव नान्य-
दिति प्रतीतिः प्रविलापदृष्टिः ॥ ४७९ ॥

कस्येदमेवं विषयाभिभूष्य-

मिति स्वतत्त्वस्य टिदृक्षया वा ।
अन्तर्भुम्भीकृत्य पुनः पुनश्च
मनो नियुञ्जीत गवेषयोगे ॥ ४८० ॥
कदा नु निष्ठां सहजां लभेये-
त्येवं निरुत्साहमना विधीदन् ।
लक्तोऽथवा स्वात्मगवेषयोगी
स्वयं विमुक्तेर्निरुणद्धि मार्गम् ॥ ४८१ ॥
उत्साहसन्तोषयुतेन भाव्यं
मुमुक्षुणा सात्त्विकमानसेन ।
अनुस्मरन् कालमृषात्वमुक्तं
मनो नियुञ्जीत गवेषयोगे ॥ ४८२ ॥
प्रश्नस्य कोऽस्मीति सहैव साधो-
र्द्वांराशिं सर्वत्र य सम्भवन्ति ।
द्वारेण केनापि गवेषणोऽस्मिन्
मनो नियुञ्जीत पुनः पुनश्च ॥ ४८३ ॥
नास्योत्तरं कायनबुद्धिवृत्ति-
र्न वेत्ति धीस्तं भद्रु तुर्यसत्यम् ।
अस्योत्तरं स्वानुभवस्तुरीये
नष्टेऽहमि प्रष्टरि श्रुवनाग्नि ॥ ४८४ ॥
यो निर्विकल्पः सहजः समाधि-
स्तत्रैव भायात् स्फुटमात्मतत्त्वम् ।
अन्यत्र धीवृत्तिविमिश्रितत्वाद्
भायाद्यथावन्न हि सत्य आत्मा ॥ ४८५ ॥
नियुक्तमेवं तु मनो गवेषे
लीयेत येन्निष्कल येव यत्नः ।
लयात् प्रबोध्याथ पुनश्च साधु-
र्मनो नियुञ्जीत मनोगवेषे ॥ ४८६ ॥
नाशो लयश्चेत्युभयप्रकारो
मनोनिरोधो गुरुणाऽस्ति द्विष्टः ।
मनोलयस्यानिलरोधनाद्या
भवन्त्युपाया हठयोगमार्गो ॥ ४८७ ॥
मनो विलीनं सह वासनाभि-

र्षवाय पश्चात् पुनरुद्धवेद्धि ।
नष्टं मनश्चेन्नृजमार्गणेन
निर्वासनं भर्जितबीजवत् स्यात् ॥ ४८८ ॥
बध्नात्यविद्या बत वासनाभिः
स्वाज्ञं हि ता एव मनः स्वरूपम् ।
गवेषणे स्याद्यदि जगदुक्तं
मनस्तु तासां भविताऽथ नाशः ॥ ४८९ ॥
ज्ञानोदयः स्यान्मनसो विनाशा-
न्नष्टासु सर्वास्यपि वासनासु ।
मुक्तिर्निरुक्ताऽभिलवासनाना-
मात्यन्तिको नाश इति प्रबुद्धः ॥ ४९० ॥
क्षुरस्य धारा निशिता यथैवं
मार्गो ह्ययं स्वात्मविचारनामा ।
रागो लयश्चेत्युभयं विहाय
तिष्ठेत् सदैकाग्रधिया गवेषे ॥ ४९१ ॥
अन्येषु योगेषु हि ज्वनामा
सन् कोऽपि कर्मादिकदोषयुक्तः ।
अस्तीति मत्तैव य द्रोषहीनं
विधातुमेनं यतते हि योगी ॥ ४९२ ॥
कर्मित्वनाशाय य कर्मयोगो
विभक्तिनाशाय य भक्तियोगः ।
वियोगनाशाय य राजयोगो-
ऽध्यबोधनाशाय य बोधयोगः ॥ ४९३ ॥
स एव साक्षात् पुरुषः परः सन्
स्वस्मात् पृथक् स्वं गणयन्नबुद्धः ।
तेनैक्यमिच्छन् यतते य योगै-
र्हास्यं हि तस्मादितरत् किमस्ति ॥ ४९४ ॥
आदाय ज्वस्य चिदंशमेव
तन्मूलभूतात्मगवेषणेन ।
निर्दोष आत्मैव हि भात्यनन्तो
न शिष्यते कश्चन तत्र ज्वः ॥ ४९५ ॥
अतो महायोगसमाभ्युदयं

नान्योऽस्य योगस्य समोऽधिको वा ।
 अन्तर्भवन्त्यत्र समस्तयोगा
 अङ्गानि ते ह्यस्य यथोचितं स्युः ॥ ४८५ ॥
 ज्वोदयस्थानगवेषणं यत्
 स एक एवाभिलयोगमार्गाः ।
 स कर्मयोगोऽप्युत भक्तियोगः
 स राजयोगोऽप्युत बोधयोगः ॥ ४८७ ॥
 प्रश्नस्वरूपो हि गवेष एव
 न ध्यानवत् साधनमेतद्भुक्तम् ।
 ह्नुमज्जनं सम्भवति ह्यनेन
 प्रश्नेन न ध्यानपरम्पराभिः ॥ ४८८ ॥
 केचिन्निदिध्यासनमाचरन्ति
 श्रुत्वाऽपि मत्वाऽपि निजं स्वरूपम् ।
 अन्यो हि मार्गोऽयमुतान्य एव
 स्वान्वेषरूपो रमणोपदिष्टः ॥ ४८९ ॥
 ब्रह्मात्मनोस्तत् त्वमसीत्यभेद-
 श्छान्दोग्यवेदान्तनिरूपितोऽस्ति ।
 अभेद एष प्रतिपाद्यते य
 वाय्यार्थलक्ष्यार्थविवेचनेन ॥ ५०० ॥
 वाक्येऽत्र तच्छब्दनिवेदितस्य
 यर्था विना त्वम्पदलक्षितस्य ।
 सत्यात्मनस्तत्त्वगवेषणस्य
 कर्तव्यतां श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ५०१ ॥
 एवं गवेषेण भवेन्मुमुक्षो-
 ह्नुमज्जनात् स्वानुभवस्तुरीये ।
 न स्यान्निदिध्यासनमस्य कार्यं
 नानेन कार्यं मननं य दीर्घम् ॥ ५०२ ॥
 श्रुत्योदिते तत्त्वमसीति वाक्ये
 ध्यानं न किञ्चिद्विहितं हि साधोः ।
 उक्ता परस्यैव तुरीयभावे
 बुद्धेन सत्यात्मतयाऽनुभूतिः ॥ ५०३ ॥
 तत्त्वं स्वकं यन्निरुपाधिकं तद्

ब्रह्मेति वेदान्तगिरा सुसिद्धे ।
ब्रह्मात्मनोरेकतयाऽनुभूत्यै
स्वान्वेषणात् किं करणीयमन्यत् ॥ ५०४ ॥
विहाय देहात्ममतिं विमृग्य
स्वमेव बुद्ध्वा हृदि निष्ठितस्य ।
सात्यात्मरूपः पर एव साक्षा-
दित्यर्थको हि श्रुतिशीर्षवाणी ॥ ५०५ ॥
निजस्वरूपस्य गवेषणं यत्
साक्षाद् भवेत् साधनमेतदेव ।
उक्तं निदिध्यासनमङ्गस्य
देहात्मधीनिर्मथनाय साधोः ॥ ५०६ ॥
हन्मज्जनं स्वात्मगवेषणोऽस्मिन्
न सम्भवेद् दुर्बलमानसस्य ।
वृत्तिष्वनेकासु विभज्यमानं
नितान्तमल्पं मनसो बलं हि ॥ ५०७ ॥
एकाग्रता या मनसो गवेषे
मनोबलं नाम तदेव नान्यत् ।
ईदृग् बलं यस्य भवेत् स एव
धीरः स्वधीरक्षणकौशलेन ॥ ५०८ ॥
ध्यानेन वर्धेत मनोबलं यत्
तद् ध्यानमङ्गं निजमार्गणस्य ।
ध्यानात्मनो निश्चलतां प्रसाध्य
ततः स्वतत्त्वं मृगयेत् धीरः ॥ ५०९ ॥
अहंस्वरूपा यितिरात्मनो या
सर्वोत्तमं ध्येयमिदं मुमुक्षोः ।
मज्जेदनेनैव मनो हृदन्त
धृत्यस्मदाचर्यवरोपदेशः ॥ ५१० ॥
शान्तिं नयन् केवलकुम्भकेन
यित्तं विना पूरकरेयकाभ्याम् ।
सज्जेत येत् स्वात्मगवेषयोगे
हन्मज्जनं स्यान्मनसो मुमुक्षोः ॥ ५११ ॥
देहं पृथक्कृत्य निजस्वरूपे

विश्रम्य तिष्ठेद्यदि चित्स्वरूपे ।
 अहमतिस्तस्य विनाशमेती-
 त्येवं वसिष्ठो भगवानवोचत् ॥ ५१२ ॥
 आत्मानमन्विष्य मनः कयाऽपि
 शक्त्या गृहीतं हृदये निमज्जेत् ।
 तत्रात्मनश्चित्प्रभया निगीर्णं
 मनोऽहमा साकमुपैति नाशम् ॥ ५१३ ॥
 शक्तिः कृपाभ्या षडु सा परस्य
 सत्यात्मभूतस्य हृदि स्थितस्य ।
 विद्यामयी सा हि समर्प्य तस्यै
 स्वमेव साधुर्भविता कृतार्थः ॥ ५१४ ॥
 ज्ञानाग्निना विश्वमिदं प्रदग्धं
 सहाहमा यत्र महाश्मशाने ।
 यिद्व्योम्नि तत्राहमहन्तयाऽऽत्मा
 सदाशिवो नृत्यति केवलः सन् ॥ ५१५ ॥
 तदेव यिद्व्योम हि तत्स्वरूपं
 नृत्येदसौ तत्र कथं न्वरूपः ।
 आनन्दरूपत्वममुष्य दिष्ट-
 मेवं हि तन्निश्चलनृत्यमेव ॥ ५१६ ॥
 न तत्र मायाऽस्ति न काऽप्यविद्या
 न देशकालौ न य कोऽपि जिवः ।
 तस्मिन् पदे निर्मलचित्स्वरूप
 आत्मैक्येवास्ति न किञ्चिदन्यत् ॥ ५१७ ॥
 मायाभिधाना परमेशशक्तिः
 सर्वं जगद्यत्परिणाम एव ।
 नष्टैव सेयं ह्ययले परस्मिन्
 साकं स्वकार्यैरपि तुर्यभावे ॥ ५१८ ॥
 विभात्यतस्तुर्यपदे प्रशान्ते
 सत्यात्मरूपं प्रतिबन्धहीनम् ।
 तस्मिन् पदे स्वात्मतयाऽवशिष्टो
 निगद्यते मुक्त एति प्रबुद्धैः ॥ ५१९ ॥
 सुदुःप्रिता स्त्री श्वशुरस्य गेहे

मातुर्गृहे शान्तिमुपैति यद्वत् ।
येवं मनः संसृतिदुःखतप्तं
निवृत्य मूलं निजमेव शान्तम् ॥ ५२० ॥
यथा नरः स्वप्नसमुत्थितः सन्
स्वाप्नं जगन् पश्यति नैव कञ्चित् ।
अज्ञाननिद्रोत्थित येवमेको
न वीक्षते कञ्चिदपि स्वतोऽन्यम् ॥ ५२१ ॥
यस्तन्मयानन्दनिमग्न आस्ते
स्वान्यस्य बोधेन विनाऽद्रयत्वे ।
पदं तदीयं सहजं प्रशान्तं
धीगोचरत्वं लजतां कथं नु ॥ ५२२ ॥
विनष्टयित्तं निजसत्यभावे
विनष्टदेहं य विनष्टलोकम् ।
ज्ञातुं प्रबुद्धं लविता समर्थः
स्वबुद्धिशक्त्यैव कथं नु मर्त्यः ॥ ५२३ ॥
अलक्षणं तन्न मनोऽपि मन्तुं
शक्नोति तुर्यं न वयोऽपि वक्तुम् ।
अतन्निरासेन तु बोधयन्ति
वेदान्तवायोऽपि हि तत्स्वरूपम् ॥ ५२४ ॥
वायाऽपि वक्तुं मनसाऽपि मन्तुं
शक्यं यदल्पं भ्रुतु तत्समस्तम् ।
अगोचरत्वान्मनसो धियोऽपि
भूमेति जानन्ति तमात्मनिष्ठाः ॥ ५२५ ॥
यद्यत् प्रबुद्धैर्निगमान्तवाक्यैः
सत्यं परं प्रत्युपदिष्टमस्ति ।
तत्तद्दलं शिष्यभूषाग्रहाणां
निरासं येवेति वदन्ति बुद्धाः ॥ ५२६ ॥
सीता यथा दाशरथिं द्दिदेश
निषेधनादन्यनृपात्मजानाम् ।
तथात्मनो रूपमतन्निरासै-
वेदान्तवायः प्रतिपादयन्ति ॥ ५२७ ॥
अर्थो न वेद्यो न य वेदनीयः

स्वयम्प्रभः केवल येक आत्मा ।
 तमो निरासेन विना न किञ्चित्
 गुणपदेषैः क्रियते हि साधोः ॥ ५२८ ॥
 ज्ञानात्मकः स्वो हि तिरोहितोऽज्ञैः
 प्रापञ्चिकज्ञानमयैस्तमोभिः ।
 तमांसि तान्येव गुणपदेषा
 निरस्य साधुं हि कृतार्थयन्ति ॥ ५२९ ॥
 यथाऽवकाशं जनयेन्न कोऽपि
 निरोधकापाकरणं विहाय ।
 तथाऽऽत्मलाभाय न कार्यमन्य-
 क्षित्वा मृषाज्ञाननिरासमस्ति ॥ ५३० ॥
 लब्धव्य आत्मा भविता कथं नु
 नासौ विनष्टः भलु तत्त्वदृष्ट्या ।
 येनाहमाऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो
 नाशस्तदीयो भविताऽऽत्मलाभः ॥ ५३१ ॥
 परा य पश्यन्त्युत मध्यमा य
 वाग् वैभरी येति यतुःप्रकारा ।
 सा वाक् परा नाम तु मौनमेव
 तदेव रूपं य सतः परस्य ॥ ५३२ ॥
 वाग् वैभरी मध्यमवाक्प्रसूता
 वाग् वीक्षमाणाऽस्ति तदीयमाता ।
 तस्याः परा वागिति सुप्रसिद्धा
 वाक् सैव मौनं पर यित्स्वरूपम् ॥ ५३३ ॥
 व्याख्या यथार्थाऽप्युत मौनमेव
 स्थितस्य ब्रह्मस्य पदे तुरीये ।
 वाग् वैभरी भेदमतिप्रसूता
 वदेत् परं तं कथमस्तभेदम् ॥ ५३४ ॥
 अतो हि मौनेन द्दिदेश रूप-
 मात्मस्वरूपस्य गुणुः पुराणः ।
 मौनेन वायो मनसोऽपि पूर्वे
 शिष्या अब्रुध्यन्त तदीयरूपम् ॥ ५३५ ॥
 गुरोः प्रब्रुहस्य हि मौनभावात्

स्वयं प्रबुद्धाश्च भवन्ति सन्तः ।
वायोपदेशाः प्रभवन्ति नैव
तत्त्वं परं बोधयितुं यथावत् ॥ ५३५ ॥

गुरोः प्रबुद्धस्य यदस्ति मौनं
शक्तिस्तदीया न हि मानमेति ।
मौनोपदेशः परमो हि तस्मात्
तेनैव साधोर्हि मनःप्रशान्तिः ॥ ५३७ ॥

दीक्षा त्रिघोक्ता गुरुणा प्रयोज्या
निरीक्षणध्यानकराभिर्भर्शाः ।
गुरोस्तु मौनस्थितिसम्प्रयुक्तां
ब्रवीति दीक्षां परमां गुरुर्नः ॥ ५३८ ॥

मौनोपदेशादपि मौनभावे
स्थित्वैव लभ्या भवतीत्यतश्च ।
मौनं पदं तं निगदन्ति बुद्धा
मौनी वदन्नेव स सम्प्रबुद्धः ॥ ५३९ ॥

सकृद्विभातं पदमव्यं त-
च्यैतन्यमानोः प्रभवैव तस्य ।
अतः प्रमादाच्युतिरात्मभावा-
न्न बुद्धपुंसो भविता कदाचित् ॥ ५४० ॥

अत्ता समस्तस्य यरायरस्या-
ध्यात्मेति वेदान्तगिरा यदुक्तम् ।
निर्दिश्यते तेन तदीयभासा
ग्रासोऽस्य विश्वस्य तमोभयस्य ॥ ५४१ ॥

निगीर्य सर्वं धनविश्वरूपं
चैतन्यभासा निजया परात्मा ।
ओक्तोऽद्वयो भात्यगुणायलेश
छति स्वरूपं गुरुणाऽस्ति गीतम् ॥ ५४२ ॥

ब्रह्मात्मभावं प्रतिपद्य तुर्ये
विमुच्यते स्वी भवबन्धपाशात् ।
छत्येष वादो न भवेद्यथार्थो
नहि स्वरूपाच्युतिरात्मनोऽभूत् ॥ ५४३ ॥

न श्चेतिमानं नवमेति धौतं

वस्त्रं स्वभावो ह्ययमस्य यद्वत् ।
 ब्रह्मत्वमात्मा नहि याति बोधाद्
 ब्रह्मत्वमात्मप्रकृतिर्हि नित्यः ॥ ५४४ ॥
 ब्रह्मज्ञ आत्मज्ञ एति प्रसिद्धे
 बुद्धस्य पुंसो भवतोऽभिधे द्वे ।
 ब्रह्मैव यात्मैव यतः स बुद्धो
 ज्ञाते उभे तेन कथं भवेताम् ॥ ५४५ ॥
 अब्रह्मताधीरहितत्वमेव
 ब्रह्मज्ञतोक्ता न तु कायिदन्या ।
 आत्मज्ञता नाम भवेदनात्म-
 न्यात्मत्वमत्या रहितत्वमेव ॥ ५४६ ॥
 तत्त्वं स्वमन्विष्य परस्य तस्य
 सत्यात्मनोऽन्नत्वमुपेत्य तुर्ये ।
 कथं नु तस्मान्निजसत्स्वरूपात्
 तिष्ठेत् पृथक् कश्चन बुद्धनामा ॥ ५४७ ॥
 अद्वैतनिष्ठामनुभूय तुर्ये
 श्रुवेत् पृथक्त्वेन कथं परस्मात् ।
 तद् ब्रह्मनिर्वाणमुदीरितं हि
 कृष्णेन साक्षात् परमेष पुंसा ॥ ५४८ ॥
 निर्दिश्यते ब्रह्म यथैव शास्त्रे
 निर्दिश्यते बुद्धपुमांस्तथैव ।
 ब्रह्मस्वरूपं भद्रु संविदेव
 बुद्धस्वरूपं न ततोऽस्ति लिङ्गम् ॥ ५४९ ॥
 नात्मद्रयं कस्यचिदस्ति यस्मात्
 तद् वेद्मि मामित्यपि नेति हास्ये ।
 वेद्यत्वमात्मा न कदाऽपि याती-
 त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ ५५० ॥
 अद्वैतनिष्ठेत्युदिताऽस्ति सेय-
 मुपाधिनिर्मुक्तनिजस्वरूपे ।
 यतो न तस्मात् पृथगास्ति पूर्णं
 ब्रह्माभिधानं परसत्यमेकम् ॥ ५५१ ॥
 अद्वैतता सा विदुषाऽनुभूता

सत्यात्मनस्तुर्यपदाधिगत्या ।
न साधनाभ्यासबलेन सिद्धा
सत्यात्मनः सा भलु नित्यसिद्धा ॥ ५५२ ॥
द्वैतं भवेत् सत्यमिदं हि तावद्
यावद् भवेत् साधनतत्परत्वम् ।
सिद्धौ भवेदद्वयतोद्भवस्तु
द्वैतप्रशाशादिति केचिदाहुः ॥ ५५३ ॥
नेमे विजानन्ति तु तुर्यतत्त्वं
कालातिगं यानुदितप्रपञ्चम् ।
अद्वैतमाद्यन्तविवर्जितं हि
द्वैतं सद्विष्कालमसत् सदैव ॥ ५५४ ॥
मिथ्याभ्रमस्यैव विराम उक्तः
शास्त्रे मुमुक्षोरहमो विनाशात् ।
सत्यं न व्योधेन विनाशमीया-
न्न भासते किञ्चिदसत् तुरीये ॥ ५५५ ॥
द्वैतं भवेत् सत्यमिदं सदैव
ज्ञानेऽपि नैवास्य भवेद्विनाशः ।
अद्वैतसिद्धिर्न भवेत् कदाऽपी-
त्येष मतिर्दूरतरैव साधोः ॥ ५५६ ॥
सत्या सदैवाद्द्वयताऽऽत्मनोऽसौ
स्वान्वेषणैः सत्यपि यात्मलाभे ।
लब्ध्वोऽभवद्यो दशमो गवेषात्
पूर्वं य सोऽयं दशमो हि नान्यः ॥ ५५७ ॥
जानन्त्यजातिं परवस्तुनो ये
मायूक्यवेदान्तनिरूप्यमाणाम् ।
तत्त्वे परे निश्चितबुद्धयस्ते
मुह्यन्ति नैतादृशमुग्धवाहैः ॥ ५५८ ॥
न भीतिकामौ भवतोद्भवत्वे
स्थितस्य बुद्धस्य यथाऽज्ञपुंसः ।
द्वैतेक्षया मोहितमानसानां
नृणामुभे कामभयेऽनिवार्ये ॥ ५५९ ॥
भीतिर्द्वितीयाद्धि भवेद्वितीं

भीत्यास्पदं द्वैतमिदं प्रदिष्टम् ।
 लेदप्रतीत्या मुषितात्मभावो
 नात्येति भीतिं भ्रु कोऽपि जन्तुः ॥ ५५० ॥
 विद्वानगम्ये मनसोऽपि वाया-
 मानन्दरुपात्मनि मोदमानः ।
 भिलेत्यसौ नैव कुतश्चनेति
 श्रुत्योदिता निश्चलता तुरीये ॥ ५५१ ॥
 नोदेति कामोऽपि हि कोऽपि तुर्ये
 मृतो ह्ययं कामयिताऽहमाभ्यः ।
 सर्वाश्च कामान् समकालमेव
 लब्ध्वेव भुङ्कोऽस्ति हि नित्यतृप्तः ॥ ५५२ ॥
 आत्मैव सर्वं हि तदीयलाभे
 लब्धव्यमन्यन्न हि किञ्चिदस्ति ।
 तदाप्तकामो गदितोऽप्यकामः
 शास्त्रे प्रभुङ्कोऽस्ति हि यद्वदीशः ॥ ५५३ ॥
 साक्षात्कृतं येन निजं स्वरूपं
 स कस्य कामाय य किं समिच्छन् ।
 तप्येत देहात्मधियेति वक्ति
 भुङ्गस्य कामानुदयं श्रुतिर्हि ॥ ५५४ ॥
 देहात्मना संस्थित येव कामी
 भुङ्गस्तु देहात्मधिया विमुक्तः ।
 स्वकं शरीरं समवैति भुङ्गः
 शरीरमन्यस्य यथा तथैव ॥ ५५५ ॥
 सुप्तस्य नास्वादनमस्ति तुर्ये
 सुषित्वद्गुःषित्वमती न तत्र ।
 सुप्तस्य दुःप्तस्य विलक्षणं तत्
 तुर्यं पदं ब्रह्मविवर्जितत्वात् ॥ ५५६ ॥
 न शिष्यते कश्चन तत्र कोशः
 स्वरूपसङ्गीयकरोऽज्ञपुंसाम् ।
 अप्रष्ट आत्मा निरुपाधिको हि
 विराजते तत्र वियत्समानः ॥ ५५७ ॥
 निर्वाणसञ्ज्ञां सुगतो गुरुर्या

दृष्टेश निष्ठां भवद्ब्रह्मन्त्रीम् ।
कोशे समस्ते गलिते तुरीये
पदे स्थितिः सेति गुरुर्जगाद ॥ ५५८ ॥

न संशयानामुद्ययोऽस्ति तत्र
पुमान् प्रबुद्धः स्थितधीर्हि नित्यम् ।
आस्ते स सङ्कल्पविकल्पहीनः
प्रशान्तगम्भीरतयाऽस्तयेताः ॥ ५५९ ॥

Quote - Upanishad

भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

आद्यन्तहीनं स्वमवेत्य बोधात्
स मृत्युमत्येत्यपि सम्प्रबुद्धः ।
पुमान्बुद्ध्याऽमृतमात्मतत्त्वं
नात्येति मृत्युं अत कोऽपि लोके ॥ ५७० ॥

लेभे जनिं यः परमे स्वमूले
वियार्य कस्मादहमित्युदारः ।
स अेव जातः स य नित्यजातो
नवो नवोऽयं सततं मुनीन्द्रः ॥ ५७१ ॥

छत्येवमाचार्यवरेण दृष्टा
ब्रह्मात्मभावे सहजे स्थितस्य ।
निष्ठा परा सर्वविकारहीना
निरामया कालदिगाद्यतीता ॥ ५७२ ॥

अज्ञस्य लोके मरणाय जन्म
मृतिस्तदीया जननाय भूयः ।
तस्मादिमे जन्ममृती मृचैवे-
त्यस्मभ्यमुक्तं भगवत्तमेन ॥ ५७३ ॥

मृतिर्यथार्था त्वहमो विनाशो
जनिर्यथार्था सहजात्मनिष्ठा ।
द्वन्द्वैर्विमुक्तं पदमव्यं तद्
यत्रैकतां जन्ममृती भजेते ॥ ५७४ ॥

अद्वैतभावे स्थितिमेत्य नित्यां
भेदान् कथं पश्यतु सम्प्रबुद्धः ।

भेदाकुलं भाति यदज्ञपुंसां
 विश्वं तदात्मैव हि बुद्धपुंसः ॥ ५७५ ॥
 अभेददृष्टिः समदर्शनं ये-
 त्येतद् द्वयं यद् विदुषो वदन्ति ।
 तद् भेददृष्ट्या रहितत्वमेव
 न केवलत्वे भ्रुवु वीक्षणानि ॥ ५७६ ॥
 स्वमेव सर्वत्र य नित्यबुद्धं
 बुद्धः पुमान् पश्यति न स्वतोऽन्यम् ।
 तन्मन्यतेऽज्ञं कमपीह नासौ
 सर्वे प्रबुद्धा हि तदीयदृष्ट्या ॥ ५७७ ॥
 यथा यरेत् कश्चन सुप्त एव
 तथैव बुद्धो जगति क्रियासु ।
 दृश्येत ज्ञानज्ञिव लोकभेदान्
 भेदान्ज्ञानज्ञपि सर्वदेव ॥ ५७८ ॥
 बुद्धस्य याज्ञस्य भिदा स्फुटास्या-
 ज्ञिन्दा नुतिश्चेत्युभयोश्च दृश्या ।
 द्वयोर्न भेदं समवैति बुद्धो
 ब्रह्मं मृषेहं भ्रुवु यद्ब्रह्मन्यत् ॥ ५७९ ॥
 विज्ञाय वेदान्तनिगूढमर्थं
 विहाय विश्वं नृणवत् समस्तम् ।
 अप्राप्य निष्ठां निजसत्यभावे
 स्वस्यैव तत्त्वस्य गवेषणेन ॥ ५८० ॥
 अलुप्तदेहात्ममतिर्विमुह्यन्
 यः सत्यवज्जुवभिदामवैति ।
 यात्येव सोऽयं ह्यवशोऽपि दास्यं
 वाराङ्गनाया नुतिनामिकायाः ॥ ५८१ ॥
 कमध्यज्ञानन् पुरुषं स्वतोऽन्य-
 मप्रच्युतः स्वीयपदात् प्रबुद्धः ।
 निन्दानुतिभ्यां न विकारमेति
 निन्दा नुतिर्वा स्वकृतेव तस्मै ॥ ५८२ ॥
 देहीव मर्त्यः परिदृश्यमानो
 नासौ शरीरी निरहङ्कतिर्यत् ।

सूक्ष्मं वपुस्तस्य न देहपाते
निर्याति किन्तु प्रविलीयतेऽत्र ॥ ५८३ ॥

सत्यं प्रपञ्चं भूत मन्यमाना
रूपं प्रबुद्धस्य वदन्ति केचित् ।
तस्येच्छयाऽरूपिणो एव रूपं
कदाचन स्यादिति केचिदाहुः ॥ ५८४ ॥

रूपस्य सर्वस्य निदानभूता
नष्टा ह्यहन्ता निजतत्त्वबोध्यात् ।
रूपास्यतोऽसन्ति हि बुद्धपुंस-
स्तन्मुग्धतैषा भूत रूपवार्ता ॥ ५८५ ॥

अभूदिति पूर्वमथ प्रपञ्च-
मित्येवमुक्तिश्च न युज्यते यत् ।
रूपी न कोऽप्यस्ति हि तत्त्वदृष्ट्या
रूपी प्रबुद्धो भविता कथं नु ॥ ५८६ ॥

भावे तुरीये सहजे स्थितस्य
बुद्धस्य देहत्रितयं विनैव ।
छच्छाऽपि रूपग्रहणे कथं स्यात्
सेयं वृथा पामररञ्जनी वाङ् ॥ ५८७ ॥

नदी यथा वारिधिमेत्य तस्मिन्
हित्वा नदीरूपमुपैत्यभेदम् ।
एवं प्रबुद्धोऽपि विहाय रूपं
परात्परे पुंसि भजत्यभेदम् ॥ ५८८ ॥

एवं श्रुतिर्वक्ति हि रूपहाना-
दैक्यं परस्मिन् विदुषस्तुरीये ।
शुबन्विमुक्तोऽप्यशरीर एव
शरीरिणं स्वं न हि मन्यतेऽसौ ॥ ५८९ ॥

बुद्धस्य रूपं प्रति योऽहमाभ्यो
वादी भवेत् तस्य विनाश एव ।
ब्रवीति मुक्तिं भगवान् गुरुर्य-
न्निरर्थकोऽयं भूत रूपवाहः ॥ ५९० ॥

अतो न निर्याति हि देहपाते

सूक्ष्मं वपुस्तस्य यथाऽज्ञपुंसाम् ।
विलीयतेऽत्रैव हि तत् स्वमूले
न शिष्यते किञ्चन निर्गमाय ॥ ५८१ ॥
प्रबुद्धपुंसां बहुताऽपि मर्त्यैः
प्रतीयमाना न लवेद्यथार्था ।
प्रापञ्चिका एव हि सर्वमेदा
न निष्प्रपञ्चे भद्रु ते भवन्ति ॥ ५८२ ॥
बुद्धः पुमानेष मयाऽद्य दृष्टो
द्रक्ष्याभ्यतोऽन्यान्पि बुद्धपुंसः ।
धृति ब्रुवाणो विदुषां स्वरूपं
न वेत्ति सच्येत्सुभ्रुपमेकम् ॥ ५८३ ॥
अजानतः स्वं भत बुद्धमन्त-
विभ्रान्ति बुद्धा बहुवो विभिन्नाः ।
तं स्वात्मभूतं समवैति यस्तु
न तस्य नानात्वमिदं यथार्थम् ॥ ५८४ ॥
आद्यो गुरुर्यो मुनिसत्तमानां
दिदेश मौनेन परं पदं स्वम् ।
पश्चाद्य यः शङ्करदेशिकेन्द्रः
स एव हि श्रीरमणो गुरुर्नः ॥ ५८५ ॥
यन्नित्यसिद्धं निजतत्त्वमन्त-
स्तदात्मना सुस्थितिरेव तुर्ये ।
सिद्धिर्यथार्था न तु काचिदन्ये-
त्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ५८६ ॥
लब्धव्य आत्मेति मतिर्न सत्या
नासौ विनष्टः भद्रु तत्त्वदृष्ट्या ।
वदन्ति बुद्धा अत एव सत्यं
तं नित्यसिद्धं निभिलस्य जन्तोः ॥ ५८७ ॥
भूमानमात्मानमतोऽन्यदल्पं
श्रुतिर्वदन्ती दिशतीममर्थम् ।
विकीय तं विश्वमिदं समस्तं
कीत्वाऽपि मर्त्यैः कृपणो हि शोच्यः ॥ ५८८ ॥
अतो ह्यकार्ष्यपदं तुरीयं

कार्पण्यमन्य रङ्गुतयो वदन्ति ।
पूर्णो हि सम्राडिव सम्प्रबुद्धो
बिक्खामटंश्चापि न दैन्यमेति ॥ ५८८ ॥
वदन्ति सिद्धीरशिमादिकांस्तु
बहिर्मुखा भोगपरा विमूढाः ।
वक्तिश्रुतिर्मन्दधियां कथञ्चित्
प्ररोचनार्थं अत ताश्च सिद्धीः ॥ ५०० ॥
आविद्यकाः स्वप्नसमाः यतस्ता
न तासु मोहं लजते विवेकी ।
पूर्णास्तुरीये स्थितिमेत्य सत्ये
बुद्धो न भुङ्क्षेऽनृतासु तासु ॥ ५०१ ॥
छत्यात्मलाभस्य समोऽन्यलाभो
नास्तीति बुद्धैः प्रकटीकृतेऽपि ।
मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं
बिभ्यत्यमुष्मादविवेकिनस्तु ॥ ५०२ ॥ ॥
प्रयान्ति वृद्धिं विदुषस्तुरीये
स्थितस्य तेजो धिषणा बलं य ।
यथा वसन्तस्य समागमेन
सौन्दर्यमुभ्याः सुगुणास्तत्रणाम् ॥ ५०३ ॥
शमादिका ये सुगुणा मुमुक्षो-
र्यत्नेन सम्पाद्य य रक्षणीयाः ।
स्वाभाविकास्ते विदुषो भवन्ति
स निर्गुणः सद्गुणशेवधिश्च ॥ ५०४ ॥
नाशेऽहमस्तन्न हि काऽपि नष्टि-
र्नैवात्मनाशस्य पदं तुरीयम् ।
अहन्त्याऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो
नाशेऽहमो नश्यति नष्टिरेषा ॥ ५०५ ॥
अेषोऽन्ततोऽहङ्कृतिनाश एव
धर्मार्थकामा अपि सत्यवाणी ।
सन्त्यासमौने य तपोऽपि योगः
सत्यं परस्मै स्वनिवेदनं य ॥ ५०६ ॥
भवन्त्यसत्यानि तदाभ्यकानि

वपुष्यहन्तामलिनीकृतानि ।
 स्वाभाविकान्येव भवन्ति तानि
 स्थितस्य सत्यात्मतया तुरीये ॥ ५०७ ॥
 अलङ्कृती द्वे विदुषो निरुक्ते
 कर्तव्यहानिः कृतकृत्यता य ।
 अज्ञानमूलं ह्युभयं नरस्य
 कर्तव्यता चाप्यकृतार्थता य ॥ ५०८ ॥
 न कर्मसाध्यं विदुषोऽस्ति यस्मात्
 किञ्चिन्न कर्तव्यमिहास्ति तस्य ।
 कर्तव्यमत्रास्ति तु यस्य किञ्चित्
 स मोहपाशैर्बत बद्ध एव ॥ ५०९ ॥
 पृथ्यन्ते केचित् किमु ब्रुवुंसो
 ध्यानं न कार्यं भवतीति मुग्धाः ।
 गत्वा विदेशान् ननु शिक्षणीया
 ब्रुवन् मर्त्या एति पृथ्यतेऽन्यैः ॥ ५१० ॥
 अहं तदस्मीत्यनुसन्दधानो
 भवेन्न ब्रुवुः भलु साधकोऽसौ ।
 ध्यानं तदस्मीति तु ब्रुवुषुंसा
 ध्यानं नरोऽस्मीति यथा नरेण ॥ ५११ ॥
 यद्विस्मृतं तत्स्मृतिरेव युक्ता
 नाविस्मृतस्य स्मृतिरस्ति लोके ।
 न विस्मृतं यद् विदुषाऽऽत्मतत्त्वं
 तस्य स्मृतिस्तेन कथं घटेत ॥ ५१२ ॥
 ध्यानं यथार्थं तु सतः परस्य
 निष्ठैव चिन्तारहितात्मभावे ।
 निरन्तरं ध्यानमिदं न हातुं
 शक्यं न कर्तुं विदुषा कदाऽपि ॥ ५१३ ॥
 क्वचित् प्रदेशे स्थितवत् प्रब्रुवुः
 सन्दृश्यमानोऽपि वियत्समोऽसौ ।
 तिष्ठन् सदा स्वे सहजे समाधौ
 व्याप्नोति शक्त्या सुवनं समस्तम् ॥ ५१४ ॥
 अवत्यसौ स्वानतिदूरतश्चा-

प्ययिन्त्यशक्त्या निजया प्रबुद्धः ।
विनैव यिन्तां सहजे समाधौ
स्थितोऽपि सन् सन्ततमस्तचित्तः ॥ ५१५ ॥
करोति यिन्तां किमु कोऽपि नृणां
स्वप्नेक्षितानां मनुजः प्रबुध्य ।
तथाऽज्ञनृणां न करोति यिन्तां
स्वाज्ञाननिद्रोत्थित आत्मबोधात् ॥ ५१६ ॥
गुणानसौ त्रीनतिवर्तते य-
दतो न दोषाः प्रभवन्ति तस्मिन् ।
कर्मात्र यद्यत् कुडुते प्रबुद्ध-
स्तत्तद् भविष्यत्यनवद्यमेव ॥ ५१७ ॥
अत्येति शास्त्रास्यत येव बुद्धो
निबध्यते तैर्न हि निर्भनस्कः ।
भवन्त्यविद्वद्विषयाणि तानि
ते ह्येव कर्तृत्वधिया विधेयाः ॥ ५१८ ॥
प्रतिष्ठितो यत्र पदे प्रबुद्धो
भवन्त्यवेदाः भलु तत्र वेदाः ।
देवा अदेवा धति तस्य भावो
निर्दिश्यते हि श्रुतिशीर्षवाया ॥ ५१९ ॥
बुद्धोपदेशान् मनुजोऽनुतिष्ठेद्
बुद्धैः कृतं कर्म तु नानुतिष्ठेत् ।
बुद्धोपदेशाः परमं प्रमाणं
न कर्म तेषां तु तथा प्रमाणम् ॥ ५२० ॥
सर्वाश्च योगानतिगत्य तिष्ठन्
तुर्येऽय्युतो बुद्धपुमान् भवेऽत्र ।
योगीव वा भोगीवदेव वा स्यात्
तौ योगभोगौ भवतो न सत्यौ ॥ ५२१ ॥
शिष्योपदेशे समुदीरिते द्वे
बन्धो विमुक्तिर्भवतो न सत्ये ।
द्वन्द्वानि सर्वाणि मृषेति सिद्धे
द्वन्द्वं तदेतत् कथमस्तु सत्यम् ॥ ५२२ ॥
आत्मा स्वयं नित्यविमुक्त येव

ब्रह्मस्वविद्योऽदित श्रुत एव ।
 तत् तत्त्वतो नास्ति हि काऽपि मुक्ति-
 र्बन्धप्रतीत्यैव हि मुक्तिरिति ॥ ५२३ ॥
 कस्यास्ति बन्धोऽयमिति स्वतत्त्वं
 मुमुक्षुरन्विष्यति येत् तदन्ते ।
 आत्माऽनुभूयेत् हि नित्यमुक्त
 छत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ ५२४ ॥
 अजातिरेव प्रकटीकृता हि
 श्रुत्याऽपि बुद्धेश्च सतः परस्य ।
 तस्यैव सत्यात्मतया स्थितत्वात्
 स बन्धमापेति कथं नु वाच्यम् ॥ ५२५ ॥
 सत्यो हि बन्धो यदिति नान्तमीया-
 दनादिरङ्गीक्रियते हि बन्धः ।
 सान्तादिति त्वाय्य भवेद्विमुक्ति-
 र्बन्धस्य मिथ्यात्वमतोऽनिवार्यम् ॥ ५२६ ॥
 ब्रह्मोऽस्यं पूर्वमथास्मि मुक्त
 छत्येवमुक्तिं शृणुमो न बुद्धात् ।
 कालातिगा सा पदवी हि तुर्या
 यिन्यं भवेज्जन्म कथं तदीयम् ॥ ५२७ ॥
 नैवागतं किञ्चन मत्स्वरूपे
 सदैकधैवास्मि विकारहीनः ।
 छत्येवमूये भगवान् हि पृष्टो
 लब्धा विमुक्तिर्भवता कटेति ॥ ५२८ ॥
 पुर्या सतां पण्डरिनामिकायां
 यामः कदा तामिति गीतमाहौ ।
 प्राप्ता वयं तामिति गीतमन्ते
 यद्गत् तथैवेह विमुक्तिवार्ता ॥ ५२९ ॥
 स्वप्ने भ्रमित्वा स्वगृहं निवृत्य
 भूयोऽपि तत्रैव गतः सुषुप्तिम् ।
 प्रबुध्य पश्येत् स्वगृहे यथा स्वं
 मुक्तिस्तथैवेति गुरुर्जगाह ॥ ५३० ॥
 नित्यानुभूते मम सत्स्वरूपे

स्थितोऽस्मि मिथ्या ह्यनुभूतयोऽन्याः ।
 ॐति प्रबोधेन मतिप्रसादो
 भवेद्धिमुक्तिर्न किमप्यपूर्वम् ॥ ५३१ ॥
 बुद्धस्य नित्यो महिमाऽस्ति सोऽयं
 वृद्धिक्षयौ तस्य न कर्मणेति ।
 अनिष्टमिष्टं य इदं कृतस्य
 न कर्मणः स्याद्धिदृषः कदाऽपि ॥ ५३२ ॥
 यथा कथासंश्रवणे सुदूरं
 धिया गतो नैव कथां शृणोति ।
 कर्माणि कुर्वन्नपि बुद्ध अयं
 निर्वासनत्वान्मनसो न कर्ता ॥ ५३३ ॥
 सवासनत्वान्मनसस्तु कर्ता
 भवत्यकुर्वन्नपि याज्ञमर्त्यः ।
 स्वप्ने यथाऽद्रेः शिखराऽधस्तात्
 पतेच्छरीरे सति निश्चलेऽपि ॥ ५३४ ॥
 शरीरमात्रेण कृतं न कर्म
 मनःकृतं यत् तु तदेव कर्म ।
 नायेतनं कर्तुं भवेच्छरीरं
 मनो भवेत् कर्तुं तु येतनत्वात् ॥ ५३५ ॥
 प्रारब्धवेगेन यरन्ति कर्म
 देहेन्द्रियप्राणमनांसि यद्यत् ।
 न लिप्यते तेन पुमान् प्रबुद्ध
 धृत्युक्तवान् श्रीभगवान् गुरुर्नः ॥ ५३६ ॥
 न लिप्यते सृष्ट्यवनादि कर्म
 कुर्वन्नपीशः भलु तद्भवेव ।
 न लिप्यते कर्मभिरत्र बुद्धो
 बिदा तयोर्नास्ति हि तत्त्वदृष्ट्या ॥ ५३७ ॥
 अश्वंश्च गच्छंश्च वदन् स्मरंश्च
 कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽज्ञैः ।
 कर्ताऽपि भोक्ता न तु तत्त्वतोऽसौ
 स हीश्वराधीनसमस्तवृत्तिः ॥ ५३८ ॥
 कर्ता यदिति स्वः स भवेद्धि भोक्ता

कर्तृत्वनाशे निजमार्गणेन ।
 साकं विनश्येत् त्रिविधं य कर्म
 विमुक्तिमेतां समवेहि नित्याम् ॥ ५३८ ॥
 भुङ्क्ते यथा निद्रितबालकोऽन्नं
 स्वमानुदत्तं न तु वेत्ति भुक्तम् ।
 एवं प्रबुद्धोऽपि हि कर्मजन्यं
 भुङ्क्ते इलं भोक्तृतया विनैव ॥ ५४० ॥
 कर्ता न कोऽप्यस्ति हि तत्त्वदृष्ट्या
 स्वज्ञाज्ञयोरस्ति भिद्येयमेव ।
 कर्ताऽहमस्मीत्यभिमन्यतेऽज्ञो
 बुद्धस्य नोदति तु कर्तृताधीः ॥ ५४१ ॥
 आगामिकर्माण्यपि सञ्चितानि
 नश्यन्ति बुद्धस्य पुनर्न जन्म ।
 प्रारब्धकर्म त्ववशिष्टमस्ती-
 त्युक्तिर्न सत्या परमार्थदृष्ट्या ॥ ५४२ ॥
 यथा मृते भर्तारि सत्यमुष्य
 शिष्येत भार्याऽविधवा न काऽपि ।
 एवं मृते कर्तारि नैव कर्म
 इलप्रदं किञ्चन शिष्टमस्ति ॥ ५४३ ॥
 यथा प्रबोधे सति नैव कर्म
 स्वप्ने कृतं किञ्चन शिष्टमस्ति ।
 कर्माज्ञतायां यरितं तथैव
 सत्यात्मबोधे सति नास्ति शिष्टम् ॥ ५४४ ॥
 प्रारब्धमस्तीति वयः श्रुतीनां
 भवेद्विदं त्वज्ञधियोऽनुरोधः ।
 तदीयदृष्ट्या इलमस्ति तस्य
 बुद्धः शरीरी भूत तन्मतेन ॥ ५४५ ॥
 प्रियाप्रिये न स्पृशतो हि बुद्धं
 देहं विनैव स्थितमात्मभावे ।
 नैष्कल्यमेवं विदुषः कृतीनां
 वेदान्तवाचैव निरुक्तमस्ति ॥ ५४६ ॥
 कृतेऽपि दग्धे विदुषः शरीरे

य्युतिर्न तस्यास्ति निजस्वरूपात् ।
यथा गुडं यूषितमग्निताप्तं
त्यजेन्न माधुर्यरसं स्वकीयम् ॥ ५४७ ॥
सदेहमुक्तिश्च विदेहमुक्ति-
रुक्ते उभे ह्यज्ञधियोऽनुवृत्त्या ।
देही भवेन्नैव हि कोऽपि मुक्तो
भवेद्धि मुक्तिः सकलैकरूपा ॥ ५४८ ॥
प्रारब्धशक्तिर्भविता हि देहे
नात्मस्वरूपेऽस्ति तु शक्तिरस्य ।
तस्मै स्वदेहो विदुषाऽपितो यत्
कथं नु बाध्येत स तेन बुद्धः ॥ ५४९ ॥
प्रारब्धकर्मापित देहकोऽसौ
बुद्धोऽस्ति देहे ममता विनैव ।
येवं स्फुटं शङ्करदेशिकेन
दिष्टं मनीषामिधपञ्चकेऽस्ति ॥ ५५० ॥
सूक्ष्मं शरीरं विदुषोऽस्ति शिष्ट-
मित्युच्यते चेदिह कारणाभ्यम् ।
अज्ञानरूपं निधनं गतं यत्
सूक्ष्मेण सङ्गो विदुषः कथं स्यात् ॥ ५५१ ॥
ब्रह्मास्त्यसङ्गं हि तथैव बुद्धो
भवत्यसङ्गो हि भवे यथा भम् ।
वपुर्विकारा उत मानसाश्च
बुद्धं कथञ्चिन्न हि संस्पृशन्ति ॥ ५५२ ॥
जगति यो नैजपदे प्रबुद्धो
याने सुषुप्तस्य समः स उक्तः ।
यानस्य तुल्यं गदितं शरीरं
तुरङ्गवत्यापि दशेन्द्रियाणि ॥ ५५३ ॥
गतिं स्थितिं वाञ्छिवियोजनं य
यानस्य नो वेत्ति हि तत्र सुप्तः ।
येवं सुषुप्तश्च शरीरयाने
न वेत्ति बुद्धो हि शरीरभावान् ॥ ५५४ ॥
बुद्धस्तु तिष्ठन् सहजे समाधौ

कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽज्ञैः ।
 नानाऽप्यवस्था भजतीव भाति
 ता वीक्ष्य मुह्यन्त्यविवेकिनस्तु ॥ ५५५ ॥
 सुप्तिः समाधिश्च शरीरयेष्टा
 छति त्रिधा भान्ति हि तस्य भावाः ।
 येनांश्च भिन्ना छति मन्यतेऽज्ञो
 विलोक्य बुद्धस्य शरीरमात्रम् ॥ ५५६ ॥
 सदैकधैवास्ति तु सम्प्रबुद्ध-
 स्तस्य स्थितिर्नित्यसमाधिरेव ।
 न कर्मभिस्तस्य विरोधलेशो
 न कर्मणां तेन विरोधलेशः ॥ ५५७ ॥
 द्वे निर्विकल्पे हि समाधिनिष्ठे
 स्यात् केवलैका सहजामिधाऽन्या ।
 न केवलां प्राप्य भवेत् प्रबुद्धः
 स एव बुद्धः सहजस्थितो यः ॥ ५५८ ॥
 यः केवलो नाम समाधिरुक्तः
 स योगिनः स्यान्मनसो लयेन ।
 समाधिरुत्थानमिति प्रसिद्धे
 स्थिती विभिन्ने भवतोऽस्य लोके ॥ ५५९ ॥
 मनः समाधौ भूत योगिनोऽस्य
 सवासनं ह्येव भवेद्विलीनम् ।
 स्थित्वा समाधौ सुचिरं य सोऽयं
 व्युत्थाप्यते वासनया भवाय ॥ ५६० ॥
 यदा समाधेरयमुत्थितः स्यात्
 पूर्वोञ्जितां संसृतिमाददाति ।
 सम्मोहनद्रव्यविनष्टबोधः
 कर्मासमाप्तं प्रतिबुध्य यद्वत् ॥ ५६१ ॥
 संसारमेवं प्रतिपद्य योगी
 भूयः समाधिं प्रविशेत् प्रयत्नात् ।
 बुद्धस्त्वयत्नः सहजस्थितत्वा-
 न्न तं विमुञ्चत्यपि नाददाति ॥ ५६२ ॥
 न संसृतिं याति कदाऽपि बुद्धः

समाधिरेव प्रकृतिर्हि तस्य ।
विना समाधिं स कदाऽपि नास्ती-
त्यतः समाधिः सहजाभिधोऽयम् ॥ ५५३ ॥

अप्रय्युतोऽसौ निजसत्यभावात्
स्थितः सदा स्वे सहजे समाधौ ।
श्रुवन् विमुक्तो व्यवहर्तुमीष्टे
लोके यथा शङ्करदेशिकाद्याः ॥ ५५४ ॥

योगी यदा केवलभावमञ्ज-
स्तदा न शक्नोति हि कर्म कर्तुम् ।
यद्योत्थितोऽसौ भविता समाधेः
करोति कर्माज्ञतया तदानीम् ॥ ५५५ ॥

तत्त्वोपदेशेऽपि मुमुक्षुपुंसां
भवेत् समर्थो न स योगिमर्त्यः ।
तिष्ठान् सदैवाय्युत येव तुर्ये
शास्ता समर्थोऽस्ति तु बुद्धयेव ॥ ५५६ ॥

नाङ्गीकृताऽसौ सहजा स्थितिश्चेद्
गीतादिशास्त्राणि मृषेति सिद्ध्येत् ।
बुद्धोपदेशैर्भरितत्वहेतोः
शास्त्रं प्रमाणं हि मुमुक्षुपुंसाम् ॥ ५५७ ॥

परम्पराऽसौ भद्रु बुद्धपुंसां
मुमुक्षुलोकोद्धरणार्थमेव ।
रक्षत्यविच्छिन्नतया सदैव
सुज्ञानशास्त्रस्य सुसम्प्रदायम् ॥ ५५८ ॥

अन्त्यं प्रमाणं हि निजानुभूति-
र्न संशयानामुद्योऽस्ति यत्र ।
तावत् प्रमाणानि हि बुद्धवाच्यो
लभ्येत यावन्न तथानुभूतिः ॥ ५५९ ॥

गत्वाऽम्बुधिं तन्मयतां गताया
नद्याः समो बुद्ध उदीरितोऽस्ति ।
रूपे निमज्जस्य घटस्य तुल्यो
रज्ज्वा निबद्धस्य तु केवलस्थः ॥ ५६० ॥

घटः सरज्जुर्हि विकृष्यमाणो

रञ्ज्वा बहिर्याति पुनश्च कृपात् ।
 अेवं मनः केवलभावावमञ्जं
 विकृष्यते वासनया लवाय ॥ ५७१ ॥
 नैष्ठर्भ्यमेवं सहजस्थितस्य
 स्फुटीकृतं नो भगवत्तमेन ।
 विद्वानकर्ताऽपि भवन् स्वभावात्
 कर्ता महंश्चापि भवत्यसङ्गः ॥ ५७२ ॥
 सत्सङ्गतिर्नाम निगद्यते या
 बुद्धस्य पुंसः भलु सङ्गतिः सा ।
 अर्थो भवेद् ब्रह्म हि सत्पदस्य
 तदात्मकोऽसौ भविता हि बुद्धः ॥ ५७३ ॥
 ब्रह्मैव सर्वोऽपि हि को विशेषः
 प्रबुद्धपुंसीति न शङ्कनीयम् ।
 अहन्तयाऽन्यत्र हतप्रभं सत्
 पूर्णप्रभं तत्तु विभाति बुद्धे ॥ ५७४ ॥
 सङ्गं प्रबुद्धस्य भजन् मुमुक्षुः
 सङ्गात् समस्ताऽपि मुक्तिमेति ।
 निस्सङ्गभावेन निरस्तमोहो
 यात्येकतां निश्चलयित्स्वरूपे ॥ ५७५ ॥
 सत्सङ्गसञ्जातनिजस्वरूपा-
 न्वेषेण लभ्यं परमं पदं यत् ।
 शास्त्रार्थबोधा य्छ्रवणादिभिर्वा
 साध्यं न तन्नेतरसाधनैर्वा ॥ ५७६ ॥
 सत्सङ्गतिं येद् भजते मुमुक्षु-
 श्चरेत् किमर्थं नियमान् यथाऽन्ये ।
 शीतो वह्नेद् दक्षिणामारुतश्चेत्
 किमर्थमिच्छेद् व्यजनं तदानीम् ॥ ५७७ ॥
 तापं शशी कल्पतरुश्च दैन्यं
 हरेय्य गङ्गा भत पापमात्रम् ।
 वीक्षा सतां नाशयति त्रयं य
 न तत्समं किञ्चन विद्यतेऽन्यत् ॥ ५७८ ॥
 समानि सद्भिर्न जलात्मकानि

तीर्थानि देवाश्च मृदादिमात्राः ।
पुनन्ति तानि ह्यतिदीर्घकालात्
सन्दर्शनादेव पुनन्ति ब्रुह्मः ॥ ५७८ ॥

गङ्गाभ्रमसि स्नानङ्गलं विनाशः
पापस्य पुंसो न तु पापकर्तुः ।
सङ्गात् सतां नश्यति पापकर्ता
न तत्समं पावनमस्ति लोके ॥ ५८० ॥

मृत्युञ्जयोऽसौ त्रिपुरान्तकोऽसौ
स्मरान्तकोऽसौ नरकान्तकश्च ।
स हीश्वराणामपि यात्मभूत-
स्तमेव सर्वेऽपि हि पूजयन्ति ॥ ५८१ ॥

नीतं यदन्तं वपुषां त्रयं य
ज्ञानेन तेन त्रिपुरान्तकोऽसौ ।
नीतोऽहमाभ्यो निधनं य तेने-
त्यतः स ब्रुह्मो नरकान्तकश्च ॥ ५८२ ॥

अहं स्वयं ब्रुह्म एति ब्रवीति
गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं यत् ।
न कोऽपि तस्यास्ति समोऽधिको वा
न भीयते तन्महिमा कथञ्चित् ॥ ५८३ ॥

यतः प्रब्रुह्मः पर एव साक्षात्
तस्योपदेशाः परमं प्रमाणम् ।
ततः परं तस्य वयोभिरेव
प्रामाण्यमस्ति श्रुतिशीर्षवायाम् ॥ ५८४ ॥

परात्मशक्तेः कुरुणामिधाया
रूपं द्वितीयं हि गुरुः प्रब्रुह्मः ।
अतः सुभक्त्या स्वगुरुं प्रब्रुह्मं
भजन् मुमुक्षुर्भविता कृतार्थः ॥ ५८५ ॥

शक्तिः शुभा कायन सन्निधाने
ब्रुह्मस्य पुंसोऽस्ति सुदूरतश्च ।
त्यजेत नो कोऽपि तथा गृहीतः
परं तु नीयेत विभुक्तिमेव ॥ ५८६ ॥

व्याघ्रेण यद्भरिणो गृहीतो

तदन्नतामेति तथैव साधुः ।
 ध्रुवं प्रबुद्धेन दृशा गृहीत-
 स्तद्भावमेतीति गुरुर्जगाद ॥ ५८७ ॥
 बहिः स्थितोऽन्तर्भुक्तां विधाया-
 प्यन्तः स्थितोऽन्तश्च विकृष्य यित्तम् ।
 परे पदे स्वे विदधाति निष्ठां
 साधोः प्रबुद्धो हि गुरुः स्वशक्त्या ॥ ५८८ ॥
 अगोचरोऽसौ वचसो धियोऽपि
 निष्ठा हि बुद्धस्य पदे परस्मिन् ।
 बोधाय साधोस्तु यथाकथञ्चित्
 किञ्चित् प्रबुद्धैरिदमुक्तमस्ति ॥ ५८९ ॥
 व्याभ्यात येवं सहजात्मभावः
 ससाधनोऽसौ गुरुणोपदिष्टः ।
 अथोपदेशेष्विह सारं अेष
 निरुच्यते साध्ववधारणाय ॥ ५९० ॥
 विश्वं स्वदृश्यं य तदीक्षकं स्वं
 जानाति लोके सकलोऽपि जन्तुः ।
 स्वतश्च सत्यं द्रयमप्यवैति
 मोहस्त्वयं संसृतिहेतुरस्य ॥ ५९१ ॥
 सत्यं स्वतश्चेद्दुर्भयं तदेतत्
 भायाद्विच्छिन्नतया सहैव ।
 कदाऽपि भातं य कदाप्यभातं
 भवेत् तु यत् तत् कथमस्तु सत्यम् ॥ ५९२ ॥
 प्रकाशते मानसयेष्टयैव
 स्वप्नेऽपि जाग्रत्युभयं तदेतत् ।
 भाति द्रयं नैव सुषुप्तिभावे
 ततो मनोमात्रमिदं द्रयं य ॥ ५९३ ॥
 यस्मिन् मनो याति लयं य यस्मा-
 द्दुदेति भूयोऽपि तदेव सत्यम् ।
 लयोदयाभ्यां रहितं तदेतत्
 सत्यं स्वतो मुक्तिपदं मुमुक्षोः ॥ ५९४ ॥
 सत्ताप्रदं तज्जगतोऽभिलस्य

ब्रह्माभिधानं परिपूर्णमेकम् ।
चैतन्यदीप्तिं मनसे तदेव
ददाति चैतन्यविवर्जिताय ॥ ५८५ ॥
अन्तर्हृदि स्वात्मतया तदेव
साक्षीव निश्चिन्तनमस्त्यसङ्गम् ।
आस्थाद्यते तत्तु बहिर्भुज्यते
मृषाप्रपञ्चेन मनोमयेन ॥ ५८६ ॥
अतो न तं कश्चन वेत्ति लोके
पश्यन्नित्यं सत्यवदेव मोहात् ।
शरीरमेवात्मतयाऽपि मत्वा
ब्राम्हण्यसङ्घेषु भवेत्तु दुःखी ॥ ५८७ ॥
तेनात्मरूपेण परेण विश्व-
मास्थादनीयं तु मनोविनाशात् ।
भायात् तदैव प्रतिबन्धहीनं
ह्यात्मस्वरूपं विमलं यथावत् ॥ ५८८ ॥
विवेकवैराग्ययुतो विमुक्त्यै
गुरुक्तमार्गेण यदा यतेत ।
मूले निजे ब्रह्मणि जन्म लब्ध्वा
विमुच्यतेऽसौ भवबन्धपाशैः ॥ ५८९ ॥
कृत्वा मनोऽन्तर्भुजमस्तयिन्तं
निमज्ज्य यान्तर्निजमार्गणेन ।
मनोविनाशेन विनष्टमोहे
भवेद्विमुक्तः स नरः प्रबुद्धः ॥ ७०० ॥
परात्परं यत् सकलात्मभूत-
मस्मद्गुरुः श्रीरमणो बभूव ।
यावद् भविष्यत्यहमो विनाशः
सहस्रशः सन्तु नमांसि तस्मै ॥ ७०१ ॥
॥ ॐ नमो भगवते श्रीरमणाय ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi
sunderh at hotmail.com

Text composed by Shri LakShmanasharmana.

This work is published by Sri Ramanasramam
www.sriramanamaharshi.org
It has been approved to be posted
on sanskritdocuments.org by permission of
Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam.

——
.. Shri Ramanaparavidyopanishad ..
was typeset on August 2, 2016
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

